

WESTERN ROMAN
LASO

(CIJENA 7 DIN BROJ 293)

PRIETO
MURIANA

ZASJEDA U ARABELLI

Ray Hogan:

ZASJEDA U ARABELLI

Ray Hogan: ZASJEDA U ARABELLI
Naslov originala: GUN TRAP AT ARABELLA
Copyright: Ray Hogan
Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar
Prijevod: Marijan Krmpotić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.
Copyright: (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 384 d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna bank Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6, 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

– Ubio je već petoricu, a bez ikakva razloga! A što ste vi poduzeli da uhvatite ubojicu? – grmio je guverner.

John Foreman, s pozlaćenom šerifskom zvijezdom na prsima umjesto uobičajene srebrne, obrisa rukom znoj sa čela.

U kolovozu je vrućina nesnošna u Kingdom Cityju.

– Učinio sam sve što sam mogao. Bio sam u Arabelli, ali sam se morao brzo vratiti – ispričavao se šerif.

– Morali ste ostati i ispitati cijeli slučaj. Samo tako se može uhvatiti ubojicu – prekinuo ga je razdraženo guverner.

– Znam, ali nisam mogao.

– A zašto, niste mogli, molim vas? – zajedljivo će guverner.

– Moj okrug ima oko jedanaest tisuća četvornih kilometara, a Arabella nije jedini grad bez gradskog šerifa na mom području.

– Znam ja to bolje nego vi, ali svejedno svi moramo obavljati svoje dužnosti. Baš svi!

– A sad, u jesen, počinju zasjedanja sudova. To će me još više vezati uz jedno mjesto. Pitajte Cahoonu što to znači.

Hazen Langley, visok, tamnokos i revan čovjek bio je već

dvije godine zemaljski guverner i htio je da ga ponovo izaberu na taj položaj na idućim izborima. Ali umorstva što su zaredala u Arabelli, odjeknula su kao javna sablazan koju je protivnička stranka iskoristila da ocrni njegovu upravu. Stoga je doputovao u Kingdom City da porazgovara s okružnim šerifom Johnom Foremanom i spasi što se još spasiti dade. Namrštio se i zapiljio u pomoćnika saveznog šerifa Jessea Cahoonu, koji je nehajno naslonjen na zid slušao taj neugodan razgovor.

Jesse Cahoon, onizak, žilav čovjek četrdesetih godina, slegnuo je malodušno ramenima.

– Šerif ima pravo. Ne možemo sve sami obaviti – rekao je rastežući riječi.

Langley tiho prokune. Okrenuo im je leđa i zagledao se kroz prozor na ulicu.

– A vaši pomoćnici? Što oni rade, molim vas?

– Imao sam dva pomoćnika. Obojicu sam poslao u Arabellu. Jedan je odmaglio i više ga nitko nije vidio – rekao je Foreman.

– Mislite li da se prestrašio i pobjegao?

— Ne znam sigurno, ali sve govori ...

— Onda je možda šesta žrtva — dodao je guverner.

— Možda, premda ga nitko više nije vidio ni živa ni mrtva.

— A što je bilo s drugim?

— Našli smo ga u jarku slomljene ruke i noge. Kaže da ga je konj zbacio sa sedla.

Hazen Langley uzdahne i raširi nemoćno ruke.

— I što sada? Pošaljem li vojku da uspostavi red i prijeki sud, gotovo je s mojom a i vašom političkom karijerom.

— Poslat ću u Arabellu još jednog pomoćnika čim se javi na dužnost — odvratio mu je Foreman koji je svoju vojničku karijeru zamijenio političkom.

— Kada? Danas ili sutra?

— Za nekoliko dana. Doći će čovjek koji radi za šerifa u Denveru. Vrlo sposoban i ...

Langley odmahne prezrivo rukom i ušutka šerifa, pa se obrati Cahoonu:

— Možete li nam vi pomoći? Možda biste mogli odjahati u Arabellu i pronaći ubojicu prije nego što poćini još jedan zločin.

— Ne mogu jer imam pune ruke posla — odmahnuo je glavom Cahoon.

Langley poče šetkati gore-dolje po sobi. Naglo je stao i okrenuo se prema Foremanu. Lice mu je bilo strogo, gotovo mrko kad je ponovo progovorio.

— Morate nešto učiniti, John? Što prije, to bolje! Ne učinite li, ja vas neću štedjeti da bih sebe opravdao. Vi jamačno znate što vas čeka čim se novine raspišu o događajima u Arabellu.

Foreman ponovo obrisao znoj sa čela. Pomisao da će se osramotiti i da će se sve njegove na-

de srušiti kao kula od karata, iskrivila mu je usne u gorak osmijeh. On je prišao Langleyjevoj stranci čim je izišao iz vojke i dosad se nije pokajao što je to učinio. Hazen Langley je bio skorojević koga je u skoroj budućnosti čekalo mjesto u Senatu Sjedinjenih Država, od čega će imati koristi svi oni koji mu pomažu i podupiru ga da se na nj popne što brže.

John Foreman je priželjkivao guvernersku stolicu koje će se najlakše domoći bude li gajio prijateljstva i dobre veze, ako se ne dogodi nešto nepredvidivo kao što bijahu umorstva u Arabellu, ili točnije na jezeru nedaleko od grada.

— Može li taj novi pomoćnik iz Denvera stići za dan-dva?

— Obećao mi je da će doći čim šerif u Denveru nađe novog pomoćnika — odgovorio mu je Foreman i rukom olabavio ovratnik koji mu je stiskao vrat.

— A gradski šerif iz Crawfordsvillea ... ili bilo koji drugi šerif?

— Svi imaju posla. Osim toga, uskoro poćinju suđenja, a šerif u Crawfordsvilleu je šepRTLja. Jedva da je dobar i za ključara gradskog zatvora. On mi ne može pomoći.

— A ne bi ni došao, čak da ga i pozovemo. Nitko ne želi biti šesta žrtva nepoznatog ubojice — dodao je Cahoon.

Guverner nemoćno slegne ramenima. Otresao je kaži-prstom prašinu s rukava odlično sašivenog odijela koje mu je vrlo dobro pristajalo.

— Čini mi se da sam uzalud došao ovamo. Ništa nisam doznao od vas, a ne možete mi ni obećati da ćete riješiti tu zago-

netku u dogledno vrijeme. Zanim vas.

Langley je zašutio trenutak da bi njegove riječi dobile što veće značenje, pa nastavi:

— Nemam drugog izbora nego da pošaljem vojsku da uvede red i mir, što će našim protivnicima poslužiti kao moćno oružje da nam što više naude i da nas...

U tom trenutku John Foreman pritrčao je kroz prozor. Zagleđao se kroz prozor, kad je Langley zašutio i svu svoju pažnju posvetio jahaču koji je lagano kaskao ulicom. I Cahoon i guverner začuđeno su gledali kroz prozor nepoznata jahača.

— Tko je taj momak? — upitao je Langley Foremana.

— Čovjek koji će nas osloboditi briga — odgovorio je Foreman, a da se nije okrenuo od prozora.

— Zar ona prašnjava protuha na konju? — začudio se Cahoon i zapiljio u jahača u otrcanoj odjeći na umornu i mršavu kljusetu.

— Ta prašnjava protuha je, ako se ne varam, Lark Prestridge, narednik u mojoj četi za vrijeme rata. Neustrašiv borac, ako se nije promijenio. Odličan strijelac iz puške i revolvera, a što je najvažnije u njega je više srčanosti nego zdrave pameti — objasnio im je šerif Foreman.

— I vi ga mislite uzeti za pomoćnika i poslati u Arabellu? — upitao ga je guverner Langley.

Foreman polagano kimne glavom.

— Ne moram više čekati onog čovjeka iz Denvera. Ako Prestridge ne uhvati ubojicu, neće nitko.

— Unajmite ga onda. Platite mu koliko traži. Ako nemate dosta novca, ja ću vam ga dati — odlučno će Langley.

— Po njegovu izgledu, pristat će i za koru suha kruha — napomenuo je Cahoon, gladeći brk.

— Nemojte ga suditi po izgledu, jer biste se mogli grdno prevariti — opomenuo ih je Foreman.

Hazen Langley skine šešir s vješalice, poravna ga i stavi na glavu.

— John, ja vas ostavljam da sami odlučite što ćete učiniti. Nadam se da ćete mi se javiti za dan-dva.

— Za nekoliko dana — ispravi ga šerif Foreman.

— Dobro. Ako mi se ne javite za tjedan dana, poslat ću vojsku u Arabellu, a vi dobro znate što to znači za nas obojicu.

Šerif Foreman kimne glavom.

— Prestridge će uhvatiti ubojicu. Jamčim vam.

— Nadaймо se — rekao je Langley, pa se obratio Cahoonu:

— Idete li i vi?

— Ne idem. Pričekat ću Eda Wheelera iz katastra. Donijet će mi neke dokumente koje moram odnijeti u Upravu željeznice. Osim toga, želio bih upoznati Larka Prestridgea koga naš šerif toliko hvali. Čovjek rijetko sreće takve izuzetne ljude.

— Kako hoćete — reče guverner i zatvori vrata za sobom.

II

Lark Prestridge kaskao je sporo niz vruću i prašnjavu glavnu ulicu Kingdom Cityja. Zažmirio je da zaštiti oči od jar-

ka sunca i sitne prašine. Pomno je promatrao ljude koji su miljili nogostupima, kuće iza njih i promet oko sebe. Kingdom City, kako je pisalo na putokazu, doimao se kao živ i prometan grad. Nadao se od sveg srca da će se u njemu i za njega naći neki posao.

Već je duže vrijeme jahao truhom za kruhom i nigdje ga nije mogao naći. Teška su vremena, ponavljali su mu, pa je na kraju počeo i sam u to vjerovati. Završila je obnova zemlje, koja je trajala nekoliko godina poslije građanskog rata, pa su poslovi jenjavali.

Doduše, nikom više nije bilo važno koju je odoru vojnik nosio za vrijeme rata, ali zato više nitko nije ni tražio usluge čovjeka koji osamljen jaše zemljom bez cilja s henrijevkom o sedlu i koltom za pojasom.

Ipak se nadao da će negdje naći posao koji će mu omogućiti da započne nov život. Traženje ga nije obeshrabrilo. Čovjek nikad ne zna gdje ga sreća čeka, kaže poslovice, pa je stoga i neumorno tražio.

Arizona, nedavno konstituirana država, pružala je mladim radnim ljudima mnoštvo mogućnosti. Rudarstvo je cvalo, kako se naveliko prepričavalo, pa se nadao da će tamo dobiti posao kao oružana pratnja rudarskih kola, ili ako mu to i ne uspije, kao običan rudar. Zasukat će rukave i raditi rudarskim pijukom ili lopatom dok bar nešto zaradi. Već je on svašta radio u životu. Meo je salune, prevrtao vilama stajski gnoj na farmama i stoga se nije bojao ni rudarskog krampa.

Ali Arizona je još bila daleko. Stoga se u Kingdom Cityju morao raspitati za bilo kakav posao. Zašao je u stočarske krajeve, ali je opazio i mnogo farmi po lijevim dolinama gdje su se ljudi bavili ratarstvom. Valjda će netko od njih trebati nadničara ili kauboja. Čak i samo nekoliko dana posla dobro bi mu došlo. Džepovi su mu zjapili gotovo prazni.

Gledao je pročelja kuća i tražio salun. Ljudi za šankom uvijek su najbolji izvor informacija.

Salun »Silver Star« na uglu glavne ulice doimao se najboljim. Pokušat će u njem sreću, odlučio je Lark Prestridge i krenuo prema salunu.

Sjahao je i namotao uzde oko prečke uz ostale konje koji su tu stajali na žarkom suncu. Ispravio se da izravna pogrbljena leđa koja su ga boljela od duga jahanja. Okrenuo se na peti, izvukao pušku iz korica na sedlu i zaputio prema vratima.

Čim je ušao, zastao je i ogleđao se oko sebe. Prišao je šanku. U salunu nije bilo mnogo gostiju, pa je pomislio da vlasnici konja kartaju u pokrajnjoj prostoriji ili se zabavljaju u sobama s djevojkama.

Kimnuo je glavem ljudima uz šank u znak pozdrava.

— Izvolite? — upitao ga je čovjek za šankom, plećat momak ulaštenih crnih brkova i kovrčave kose.

— Čašu piva, molim.

Konobar mu je natočio čašu pjenušava pica iz bačvice i stavio je na šank ispred Larka. Lark je položio pušku uz šank, izvadio novčić od deset centa iz džepa i pružio ga barmenu.

– Znafe li možda gdje bih mogao naći posla?

– Ne znam – odbrusio mu je kratko barmen i potresao glavom.

– Razmislite malo, možda se sjetite – reče mu Lark i mrko ga pogleda.

– Ne znam. Pa, možda ...

– Ako ste bez novca, prodajte mi pušku – javio se gost koji je stajao uz šank do Larka Prestridgea.

Prestridge ga odmjeri od glave do pete. Sudeći po odjeći vjerojatno je rančer. I prije su ga mnogi pitali da im proda henrijevku, ali ih je sve glatko odbio bez obzira na ponuđenu cijenu. Puška je bila njegov vjeran drug posljednjih godina rata. Njegov mu je zapovjednik poklonio pušku umjesto odlikovanja koje je Lark krvavo zaslužio.

– Hvala, ali pušku ne prodajem.

– Uvijek sam želio da kupim pušku opetušu. Nema ih mnogo u ovom kraju. Smijem li je pogledati? – zamolio ga je rančer i spustio čašu na šank.

– Izvolite – dovratio mu je Lark poslije kraćeg razmišljanja.

Rančer je podigne, ogleda zadržanim očima sa svih strana i prisloni uz rame kao da cilja.

– Dobro je sačuvana. Odmah se vidi da je redovito čistite – napomenuo je rančer.

Prestridge kimne potvrdno glavom.

– I doista je ne želite prodati? – uporno će rančer.

– Radije ću skapati od gladi prije nego što je ... – zastao je Lark u pola rečenice kad je na vratima saluna ugledao šerifa.

Tiho je opsovao. Znao je što ga čeka. Dosadna ispitivanja, tko je i što je, odakle je došao i kamo ide, i tome slično. Njegov se odgovori zacijelo neće sviđati čuvaru zakona, pa će morati iz grada još prije nego što se spusti noć.

Rančer je još nešto rekao o njegovoj pušci, ali Lark ga više nije slušao. Gledao je šerifa, otmjeno odjevena, koji mu se približavao sa smiješkom na usnama. Činilo mu se da tog čovjeka poznaje.

– Naredniče! – povikao je šerif.

Lark Prestridge ga je tek tada prepoznao. Bio je to John Foreman, kapetan pod čijim se zapovjedništvom borio za vrijeme rata.

III

Foreman, prijateljski nasmiješan, prišao mu je ispružene ruke.

– Ugodno sam iznenađen što te vidim ovdje, u mom gradu! Prošle su već tri godine otkako smo se posljednji put vidjeli. Kako živiš? – upitao ga je srdačno Foreman, stiskajući Prestridgeovu ruku.

Bilo je to nepotrebno pitanje. Foreman ga je samo pogledao i shvatio kako živi.

Lark Prestridge se kiselo nasmiješio i slegnuo ramenima.

– Pa, guram nekako.

Lark je odmah opazio da Foreman nosi pozlaćenu zvijezdu. To je njemu slično, pomislio je. Taj se ne može zadovoljiti običnom zvijezdom od nikla ili srebra. Njemu je potrebno nešto bolje nego što nose drugi čuvari zakona. Foreman je ustuknuo korak natrag, odmjeravajući

Prestridgea širom otvorenim očima.

— Želite li čuti tko je ovaj čovjek, onda dobro poslušajte — obratio se Foreman ostalim gostima u salunu.

— To je Lark Prestridge, najhrabriji čovjek na svijetu!

Lark se namrštio. Srknuo je gutljaj pive iz čaše. Osjećao se nelagodno, znajući da ga svi pažljivo promatraju.

— Zapravo — nastavio je Foreman — spasio mi je život u boju na Suger Creeku. Meni i još četvorici vojnika.

Šerif je zašutio. Lark se premjestio s noge na nogu i srknuo još jedan gutljaj. Visok, vitak čovjek hladnih očiju i crna brka na pravilnu licu, doimao se kao skitnica u iznošenoj odjeći i čizmama izlizanih peta koji je sasvim slučajno opao u društvo čestitih građana.

— A što je učinio, šerife? — upitao je barman ne vjerujući da je ta protuha junak.

— Izbavio nas je iz neprijateljskog obruča. Neprijatelj nas je okružio sa svih strana. A tada je narednik Prestridge dopuzao do našeg položaja, probio obruč i štitio nas pušcanom vatrom dok se nismo povukli. A to mu ne bi uspjelo da nije i odličan strijelac.

Nekoliko je ljudi uz šank zakimalo potvrdno glavama. Foreman je cijeli događaj nepotrebno iskitio. Zapravo, koliko se Lark sjećao, bio je pošao u pomoć nekim prijateljima, neiskusnim regrutima i slučajno naišao na Foremana i njegove vojnike. Foreman mu nikada nije bio odveć drag, a što ga je spasio s ostalima, bio je puki slučaj.

— Jesu li vas odlikovali za to junačko djelo, naredniče? — upitao ga je rančer koji je maloprije htio kupiti njegovu pušku.

— Ne, nisu ga odlikovali. Za nagradu je dobio ovu pušku — brzo se javio šerif Foreman.

Lark Prestridge se zagledao u praznu čašu. Tada je prvi put čuo da je pušku dobio zbog toga jer je spasio život Foremanu. Pušku mu je dao pukovnik Cleveland kao skromnu naknadu zasluge koje je učinio za svoju domovinu, kako mu je rekao pukovnik.

— Rekao sam Larku — nastavio je neumorno Foreman uz smiješak — da se može uvijek meni obratiti ako mu što zatreba.

E, barem to je bila istina od svega što je Foreman dotada izbrbljao, morao je priznati Lark Prestridge.

— Sjećam se dobro kad ste mi to rekli, kapetane. No, nisam znao gdje živite. Slučajno sam naišao ovamo. Idem u Arizonu.

— Vidiš, što je sudbina! Ja ću te zaposliti. Meni treba hrabar i čestit čovjek, a tebi posao — zanosno je povikao Foreman.

Lark je žmireći gledao u šerifa. Foreman mu je nudio posao. Sumnja se probudila u Prestridgeu. Ako se John Foreman nije posve promijenio, svaku njegovu uslugu mora prihvatiti s najvećim oprezom.

— Pristaješ li?

— Ovisi o tome kakav mi posao nudite.

— Posao pomoćnika okružnog šerifa. Ne mogu ti ga obećati za stalno, ali prode li sve dobro ...

– Poslat ćete ga u Arabellu da ono tamo sredi, zar ne? – reče jedan gost.

– Možda – odvratio mu je Foreman i namrštio se, pa nastavio:

– Hoćeš li da na miru o tome porazgovaramo? Dodi, sjedni mo za stol u kutu, gdje nas nitko neće ometati. Harry, donesi nam bocu i dvije čaše – dobacio je usput barmenu i ne čekajući da čuje Prestridgeov odgovor odvuкао ga od šanka prema stolu u kutu saluna.

Prestridge je trenutak oklijevao jer nije odveć cijenio Foremana ali posao je posao, a njemu je trebao svaki cent.

Foreman je pričekao da im barmen donese bocu i čaše. Natočio je viski i nalaktio se na stol.

– Posao je težak i opasan. Ali ja te dobro poznam i mislim ako ga itko može uspješno obaviti, onda si to sigurno ti. To sam rekao i guverneru.

– A gdje je taj grad Arabela?

– Južno odavde, u mom okrugu nedaleko od istoimenog jezera. Netko je tamo bez ikakva razumljiva razloga ubio nekoliko ljudi. Grad otada živi u smrtnom strahu. Ljudi se boje izići iz kuća – odgovorio mu je Foreman i iskapio čašu.

– Jeste li bili tamo da vidite što se zapravo događa?

– Naravno, to mi je posao! – povišenim će glasom šerif.

Prestridge se trenutak zamislio. Možda je ipak krivo prosudio Foremana. Možda se njegov nekadašnji kapetan, koga su svi u vojsci držali bolesno često-hlepnim, ipak promijenio.

– I što ste doznali?

– Ništa, baš ništa! Razgovarao sam s ljudima, ispitivao ih i nitko mi nije rekao ni riječi više nego što sam već znao. Ubijena su tri farmera i dva nadničara. Nitko nije vidio ubojicu. Nitko ne zna zašto ih je ubio.

– Neki razlog mora biti.

– Ja ga nisam mogao pronaći. I to me najviše zbunjuje, jer ne znam zašto su ti ljudi ubijeni. Poslao sam tamo dva pomoćnika. Jedan je odustao, nestao. Ne znam zašto. I nitko mi u gradu nije znao reći zašto.

– A drugi? – upitao ga je Lark i natočio još jednu čašu viskija.

– Zbacio ga je konj sa sedla. Slomio je ruku i nogu. Mislim da to nema veze s ubojicom.

– U gradu nema šerifa?

– Ne, nema. To je maleno mjesto. Ja ponekad tamo navratim. Ima mnogo takvih gradića u mom okrugu koje moram povremeno obilaziti jer nemaju šerifa. A sada sam u grdnom škripcu. Nemam više ni jednog pomoćnika. Unajmio sam jednoga u Denveru, ali će on stići tek za desetak dana, a meni je potreban pomoćnik još danas.

– Ljudi se boje da će biti još krvi. Svi misle da je ubojica neki ludak. K tome, guverner od mene traži da hitno nešto poduzmem, jer će inače morati poslati vojsku u grad i objaviti prijeki sud. Nadam se da znaš što bi to značilo za moj ugled i karijeru.

Foreman se ipak nije promijenio, kako sam u prvi čas pomislio, zaključio je Lark Prestridge. On još želi neko više mjesto, mekšu fotelju, u čemu nema ništa loše dok čovjek ne mora gaziti po lešinama da bi

se toga domogao. A koliko se sjećao, kapetan Foreman ni od čega nije prezao da bi postigao svoj cilj.

– Ne zamjeram guverneru – nastavio je Foreman – on se boji javnog skandala ako novine doznaju što se događa u Arbelli i oko jezera. A to bi zapečatilo njegovu političku karijeru i bacilo ljagu na njegovu stranku. Stoga ga i prvaci njegove stranke tjeraju da što prije raščisti situaciju i ušutka neugodne glasine.

Foreman je zašutio. Podigao je čašu i iskapio ostatak pića. Čuo se žamor ljudi za šankom i ženski smijeh. Šerif se zagledao u Prestridgea.

– Ubojicu moraš uhvatiti za tjedan dana, a za to ćeš dobiti mjesečnu plaću i plaćene troškove, što iznosi stotinu dolara. Je li pošteno?

– Pošteno.

– Znači da prihvaćaš posao?

– Ali ja nikada nisam bio pomoćnik šerifa.

– To ništa ne znači. Za taj posao treba samo zdrav razum i neustrašivo srce, a ti imaš oboje, koliko se sjećam iz vojske.

– Ako je tako, onda imate novog pomoćnika.

– Odlično. Idemo sad u moj ured. Dat ću ti zvijezdu i pismenu punomoć, a zatim put pod noge – rekao je Foreman, odgurnuo stolicu i ustao.

IV

– Najbolje bi bilo da u Arbelu odeš u toj pohabanoj odjeći. Neka ljudi pomisle da si skitnica u prolazu predložio mu je Foreman kad su izišli iz saluna.

– Kako hoćete. Kad dobijem plaću, kupit ću novu odjeću i obuću.

– Strpi se dok se ne vratiš. Ja ću te preporučiti krojaču – napomenuo je Foreman, između pozdrava koje je uzvraćao prolaznicima.

– Hvala vam – rekao mu je Prestridge, premda mu je bilo neugodno da mu Foreman pomaže i u tim sitnicama,

– Stigli smo. Sve ćemo srediti za nekoliko minuta – rekao je Foreman i otvorio vrata.

Lark je ušao za šerifom u malenu zagušljivu sobu. Dvije duge klupe pružale su se uz zidove. U sredini sobe bio je писаći stol i dvije stolice. Sve je bilo na mjestu. Soba je bila vrlo uredna i na neki način odražavala Foremanovu narav.

Dva su muškarca sjedila na jednoj klupi. Jedan mršav, tamnopus, ozbiljna lica, odjeven u crne hlače i kožnat prsluk bio je čovjek od zakona. Na njegovoj je zvijezdi pisalo: pomoćnik saveznog šerifa.

Foreman je pokazao na njega rukom, dok je sjedao za писаći stol.

– Jess Cahoon, pomoćnik saveznog šerifa. Jess, ovo je Lark Prestridge, čovjek o kojem sam govorio guverneru.

Cahoon je hladno kimnuo glavom. Foreman je glavom pokazao drugog čovjeka.

– Gospodin Ed Wheeler iz katastra – predstavio ga je šerif.

Lark i Ed su se pozdravili.

– Evo ti zvijezda pomoćnika odružnog šerifa. Sad ću odmah napisati i punomoć.

Bolje da nitko ne zna tko si dok nešto ne saznaš. Neki ljudi

zašute čim se nađu ispred predstavnika zakona.

— Kad namjeravate otići u Arabellu? — upitao ga je Cahoon, brišući rupčićem znoj sa čela.

— Odmah. Sada. U gradu već predugo vlada bezakonje i čuli ste što je rekao guverner — javio se Foreman prije nego što je Lark Prestridge mogao otvoriti usta.

— Da, čuo sam. Ali svedjedno previše tražiš od Prestridgea, Johna — napomenuo je Cahoon.

— Kako? — upitao ga je Foreman i podigao glavu.

— Pobogu, pa čovjek tek što je dojahao. Zacijelo je umoran, a ti ga tjeraš da odmah jaše dalje.

Lark se nasmiješio Cahoonu u znak zahvalnosti što se brine o njemu. Dan je bio užasno vruć i sparan i gadila mu se i sama pomisao da se opet popne u sedlo.

— Jedna noć više ili manje neće mnogo promijeniti — napomenuo je Ed Wheeler, dok je motao cigaretu.

Foreman se zamišljeno zagleda kroz prozor na ulicu.

— Imaš pravo. Htio sam samo da što prije započene istragu. Pođi kad hoćeš. Večeras ili sutra ujutro.

— Hvala — rekao je kratko Prestridge i nastavio šutećke čekati da Foreman naišiše punomoć.

Kad je napisao, šerif je pročitao naglas. Cahoon i Wheeler kimali su odobravajući. Foreman zatim stavi punomoć u omotnicu i pruži je Larku Prestridgeu.

— Imate li svog čovjeka u Arabelli s kojim bih mogao raz-

govarati? — upitao ga je Prestridge.

— Ne, nemam. Imaš li ti Cahoon?

Cahoon zaniijeka glavom.

— Tamo nikoga ne poznajem.

— Ni ja — javio se Wheeler.

Svakog smatraj naprijatelj, a pošto ih upoznaš, onda ćeš i sam moći lako razaznati ovce od vukova ili vuka. Ali požuri, molim te. Ubojicu moram ščepati prije nego počini još jedno umorstvo — reče Foreman.

— Morat ćete dobro otvoriti oči — napomenuo je Cahoon.

— Prestridge ima oštro oko i dobar nos — dodao je Foreman.

— A ima li i brzu ruku? — upitao je Wheeler.

— Ima i te kako — rekao je Foreman, pa se obratio Prestridgeu.

— Vjerojatno trebaš novac?

— Trebat će mi nešto unaprijed — nasmiješio se Prestridge koji je imao još samo dolar u džepu.

Foreman je opet otvorio ladicu i izvadio iz nje kožnatu kesu. Razvezao je uzicu i na stol bacio dva zlatnika od dvaideset dolara.

— Ostatak ćeš dobiti kad se vratiš. U redu?

— U redu — odgovorio mu je Lark Prestridge.

— Kada kaniš odjahati? — upitao je Foreman.

— U zoru.

— U koliko sati? Možda bismo mogli poći zajedno — rekao je Cahoon.

Prestridge zatrese glavom. Nije želio da ga itko sputava dogovorima i obavezuje da otpuže u određeno vrijeme. Želio je otputovati kad mu bude po volji.

– Hvala na društvu, ali nemojte se obazirati na mene, jer još ne znam točno kad ću krenuti na put – odgovorio mu je Prestridge i izišao iz šerifova ureda.

V

Lark Prestridge zaustavi ridana na vrhu brežuljka i zagleda se niz padinu u uginula konja iznad koga su kružili lešinari. Kad mu je prišao, opazio je da je životinja ustrijeljena kroz glavu. Podalje od brežuljka pružalo se popaljeno polje.

Sve to vjerojatno ima veze s tajnovitim ubojstvima, zaključio je Lark i popeo se natrag na brežuljak. S druge strane brežuljka pružao se predivan vidik na blistavo jezero u dolini. Oko njega su se zelenjeli pašnjaci visoke trave i dizali sjenoviti šumarci topola.

S mjesta na kojem je zaustavio ridana na popodnevnom suncu mogao je razaznati pet kuća, živice i među između pojedinih farmi.

Polja su bila bujna kukuruzišta s bundevama i povrćem. Ponegdje su rasle voćke pune zrelih plodova.

S druge strane jezera oko pet kolometara od obale ugledao je prve kuće Arabelle. Okrenuo je konja i spustio se kroz šumoviti obronak prema gradu.

Okruživala ga je grobna tišina. Osim zova prepelice i povremena gakanja divljih pataka na jezeru, ništa nije narušavalo napetu, sablasnu osamljenost tog kraja.

Ni psa nije ugledao kad je izbio na početak duge glavne i jedine ulice u Arabelli.

Salun Yankeeja Qualea, neokrećena daščara niska krova bila mu je s desne strane. Pedesetak metara dalje trgovina mješovitom robom. Vlasnik se zvao A. Hotschkiss, pisalo je na natpisu. Nasuprot trgovini još jedan veći i ljepši salun. Zvao se Bullhead, a izbljedjela slova na njegovu pročelju nudila su gostima pića, jela, sobe za prenoćište i zabavu. Nedaleko od saluna Bullhead bila je gradska konjušnica s kovačnicom. Zadnja kuća u ulici bila je trgovina sjemenjem i stočnom hranom. Dvadesetak stambenih kuća s cvjetnjacima pružalo se uz donji kraj glavne ulice, preko koje su visoke topole bacale duboke sjene i ugodan hlad.

Foreman nije pretjerao kad mu je rekao da grad živi u smrtnom strahu. Ulice su bile puste i sablasno tihe. Nigdje nije opazio ni najmanjeg znaka života, premda je osjećao da ga znatiželjne oči pažljivo promatraju iza zastora na prozorima. Svi su se sakrili u zaklon, bojeći se da baš oni ne budu iduća žrtva nepoznatog ubojice.

Lark odgurne šešir na potiljak i rukavom obrisa znoj sa čela. Odsjest će u Bullheadu i vladati se kao kauboj litalica na proputovanju, kako mu je preporučio Foreman. Hinit će da traži posao i obići nekoliko farmi i rančeva. Tako će možda doznati nešto više o tajanstvenom ubojici.

Poravnao je šešir i ujahao laganim korakom u grad. Lanac gora uzdizao se u plavičaste visine iznad druge strane doline u kojoj je ležao grad, opazio je Lark kad je krenuo prema salunu Bullhead.

Dok je jahao pokraj trgovine mješovitom robom, vidio je za tezgom starijeg čovjeka zasukanih rukava. Uz njega je stajala žena u crnini. Lice joj je bilo okruglo i strogo. Oboje su ga promatrali radoznalo i začuđeno.

Crpka za vodu s kamenim koritom bila je pokraj prečke za vezivanje konja, pa Prestridge okrene konja prema pojilu. Konj nije pio cijeli dan pa ga je morao napojiti.

Zaustavio je konja uz pojilo i ostao u sedlu, čekajući da konj utaži žeđ. Odjednom je odlučio da sjaše i protegne noge. Jahao je bez predaha od rane zore. Nagnuvši se naprijed, podigao je nogu preko sedla. U tom trenutku prasnuo je hitac iz puške i proparao muklu tišinu gradića. Lark se bacio hitro potrbuške na zemlju.

VI

Smrknut, srdit, usta punih sipke prašine, Lark Prestridge se izvinuo naprijed na bok, a zatim se počeo kotrljati. Hitac je došao iz grmlja i drveća iza saluna. Hvatajući dah, dokotrljao se do ugla saluna, skočio na noge, izvukao revolver i potrčao oko kuće.

S druge strane saluna Lark je zastao i čučnuo. Puteljak je bio obrastao u zelenu živicu. Provrio je ali nikog nije opazio.

Naglo je ustao i utrčao u grmlje iz kojeg je netko pucao u njega. Ni u njemu nikog nije našao, premda ga je pomno pretražio.

Pogledao je prema salunu i zastao. U grmlju se još osjećao jednak smrad baruta.

Trenutak se pritajio. Osluški-vao je širom otvorenih očiju. Napokon je slegnuo ramenima, spremio revolver u korice i pošao prema konju.

Kad je došao do pojila, Lark je pažljivo gledao ulicu. Nitko nije izišao iz kuća. Inače, obično pucnjava odmah izmami znatiželjnike na ulicu. Strah je bio jači od znatiželje.

Poveo je ridana prema prečki. Namrštio se i obrisao prašinu s lica. Pošto se snašao nakon iznenadnog napada počeo je trijezno razmišljati o onom što se upravo dogodilo.

Ako je na njega pucao tajanstveni ubojica, kako je znao tko je on? Nitko u Arabelli nije znao da će on doći u grad. Da će ubojica pucati iz zasjede na prvog stranca koga vidi na ulici, bilo je posve nevjerovatno.

Glas je zacijelo stigao iz ureda Johna Foremana. Možda mu je javio sam Foreman, zaključio je razočarano Lark koji je otprije poznavao narav tog čovjeka. Ali i to nije bilo logično. Foreman se trudio da mu dokaže koliko je važno za nj i njegovu karijeru da što prije uhvati tog ubojicu. No, unatoč lošem iskustvu s tim čovjekom i preziru koji je za nj osjećao, nije vjerovao da Foreman u tome ima svoje prste.

Ali i neki su drugi ljudi znali za njegov odlazak iz Kingdom Cityja, a kako je na put pošao tek idućeg jutra, glasnik na brzu konju mogao je odjahati uvečer istog dana i obavijestiti na vrijeme ubojicu o njegovu dolasku. Ako je tako, onda ubojica ne radi sam, nego u dosluhu s nekim vrlo bliskim Foremanu.

U tom bi slučaju popis osumnjičenih bio vrlo dugačak. Počeo bi od zemaljskog guvernera, uključujući pomoćnika saveznog šerifa Jessa Cahoonu, pa zapisničara iz katastra Eda Wheelera, goste koje je vidio u salunu Silver Star i na kraju sve ostale Foremanove prijatelje koje su sretali na ulici.

Lark slegne ramenima dok je vezao riđanove uzde oko prečke. Ubojica je mogao biti i nekakav ludak, kao što su ljudi uglavnom i mislili, koji je utuvio u glavu da ustrijeli prvog čovjeka koga ugleda na ulici.

Izvukavši pušku iz korica na sedlu, prebaci je preko podlaktice i krene prema salunu Bullhead. Zastao je pred vratima i šeširom otresao prašinu sa sebe, a zatim ušao.

Bullhead je bio prevelik salun za gradić kao što je bio Arabella, ili je možda samo ostavljao takav dojam jer je zjapio prazan. Imao je čak i sobu za kartanje i ostale igre na sreću, mali plesni podij s klavirom i restoranom. Uske drvene stubे vodile su na prvi kat gdje su bile sobe.

Tri muškarca stajala su nalakćena na šank, kad je Lark ušao u salun. Svi su se okrenuli i gledali u njega. Odvratio je izazovnim pogledom, pa su se okrenuli natrag prema baru i piću. Barmen mršav, načit čovjek, rijetke crne kose, čekao je da Prestridge dođe do šanka i naruči piće.

— Viski — rekao je kratko Lark, položivši henrijevku na šank i ogledavajući se radoznalo oko sebe.

— Možete li mi reći što se to ovdje zbiva? — upitao je.

— A što biste htjeli znati? — upitao ga barmen pošto je stavio nisku čašu ispred Prestridgea i napunio je pićem.

— Htio bih znati tko je pucao na mene... A što drugo? I zašto? Tek što sam došao i htio napojiti konja i možda tu ostati dan-dva, netko me pokušao ubiti. Što se ovdje događa? — upitao ga je Lark mrzovoljno.

Konobar pogleda goste. Svi su ponovo buljili u Larka, odmjeravajući ga od glave do pete. Jedan visok čovjek, plosnata lica s kozjom prosijedom bradicom i svinutim brkom, rekao je ravnodušno:

— Nije mogao pucati sam u sebe iz zasjede — zaključio je gledajući barmena.

Barmen tiho opsova.

— K vragu! To sad i ja znam. Pomislio sam, kad sam ga ugledao, nepoznat stranac i...

Prestridge iskapi viski, stavi čašu natrag na šank pa se zagleda u čovjeka iza šanka.

— Čekam, Phine. To je vaše ime?

— Phin Gribble. Ja sam vlasnik ovog saluna — odgovori barmen.

— Dobro, Phine, hoćete li mi napokon otkriti tajnu što se to ovdje zbiva?

Lark se nalaktio na šank i pogledom prelazio s vlasnika saluna na goste, pa opet natrag. Kiselo im se smješkao i nadao da odlično glumi kauboja litalicu koji slučajno prolazi njihovim gradom i koji je upao u nešto što ne razumije.

— Odakle dolazite, prijatelju — upitao ga je čovjek s kozjom sijedom bradicom.

Lark Prestridge zanjihao mrzovoljno glavom.

– Premda držim da se to nikoga ne tiče, reći ću vam jer mi se čini da sam upao u neugodnu situaciju. Dolazim iz Teksasa.

Pod lukom koji je vodio u restoran pojavila se starija žena s pregačom, crvena mesnata lica, kose spletene u mrežicu.

– Hoću li spremiti više jela nego jučer? – upitala je, gledajući u Phina.

Gribble pogleda u Larka Prestridgea.

– Hoćete li ovdje prenoćiti?

Lark pogleda u prozor kao da odmjerava koliko još ima do zapada sunca.

– Mrači se. Ne idem dalje. Vjerojatno ću prenoćiti.

– Imamo jednog gosta više. Spremi kao obično – naredio joj je Phin.

Kuharica se okrenula i nestala u restoranu. Tišina je ponovno ispunila salun. Lark gurne praznu čašu prema boci na šanku.

– Još jedna čašica ne može mi škoditi. Zrno me je za dlaku promašilo, a vi mi nećete da kažete što se ovdje događa. Zar je to neka tajna?

Gribble mu se usiljeno namiješao.

– Ne, nije. Pomalo smo iznenađeni da vi to još ne znate.

Lark slegne ramenima.

– Ja sam ovdje stranac. Prvi put sam u ovom gradu.

– Svi strepimo od pomahnitala ludaka. Ubio je već petoricu, a da je vas pogodio, vi biste bili šesti – rekao mu je gostioničar Gribble.

VII

Prestridge se zagledao u Phina Gribblea hineći iznenađenje, a tada je nabrao čelo i ponovio:

– Petoricu?

Vlasnik saluna kimne ozbiljno glavom.

– I vi ne znate tko ih je ubio?

– Ne, ne znamo. Mislimo da je neki pomahnitali ludak, srdit na sve i svakoga zbog nekog razloga – odgovorio mu je visoki čovjek s kozjom bradicom.

– Ljudi misle da je to neki nadničar koji je radio negdje ovdje i ostao bez posla, ili su ga najurili s posla, pa se sada osvećuje svima redom.

– Što je i najvjerojatnije – doda drugi gost.

– Najvjerojatnije – složio se Lark i dodao:

– A što je poduzeo šerif da ga uhvati?

– Nemamo šerifa. Okružni šerif iz Kingdom Cityja poslao nam je u pomoć dva pomoćnika. Jedan je napunio gaće od straha kad je vidio što se događa. Drugi je nespretno skočio s konja. Nesretan slučaj, kaže – objasnio mu je vlasnik saluna Gribble.

– Kakav nesretan slučaj! Netko mu je preplašio konja, a ja se kladim da je to učinio tajanstveni ubojica – dometnuo je visoki čovjek s kozjom bradicom.

Lark se poigravao sa čašom i naposljetku je iskapio. Do tada nije doznao ni riječi više od onoga što mu je već rekao John Foreman, ali je osjećao da se mora i dalje pretvarati da je stranac na prolazu kroz grad.

– Netko ga je ipak morao vidjeti. Čovjek ne može samo tako nestati, kao da je duh. Puca li iz revolvera? – sumnjičavo reče Lark Prestridge.

– Iz puške i iz zasjede, kao što je zapucao i na vas – izjavio je vlasnik saluna Gribble.

Prestridge se kiselo nasmije-
šio.

– Moram priznati da ni ja ni-
sam nikoga vidio, a ni našao ni-
kakva traga kad sam pretražio
grmlje iz kojeg je pucao na me-
ne. Koga najčešće ubija?

– Farmere. Dosad je ubio
najprije Gundersona, Ala Gun-
dersona, pa zatim Toma Lock-
wooda i Levija Trenta.

– Rekli ste mi da je ubio pe-
toricu do sada.

– Točno. Tri farmera i dva
nadničara, Charleyja Whitea i
Bena Wilsona.

– Svi s obale jezera koje sam
vidio na dolasku ovamo?

– Da, jezero se zove Arabella
kao i naš grad. Farmeri imaju
posjede oko jezera. Neke su far-
me sada prazne, napuštene.
Mintonova i ona Levija Trenta.
Trent je onaj koji je dobio me-
tak, a Minton je odselio. I neki
drugi će odseliti jer su se upla-
šili.

– Slutio sam da se tamo ne-
što kuha. Vidio sam nekoliko
spaljenih polja a lešinari su tr-
gali ustrijeljenog konja – reče
Lark Prestridge.

– Polja su gorjela prošlog
tjedna. Nitko ne zna tko ih je
potpalio. Za konja sad prvi put
čujem – rekao je Phin Gribble.

– Vjerojatno je ubijen jučer
ujutro – reče Lark.

– Možda imate pravo što mi-
slite da je ubojica neki ludak
koji se želi osvetiti za nanesenu
nepravdu, ali s druge strane
možda je to neki lakom čovjek
koji želi da se na lak i nepošten
način dočepa farmerske zemlje
i vode – nastavio je Lark Pre-
stridge izazivati sugovornike ne
bi li iz njih izvukao što više po-
jedinosti.

– A tko bi to želio? Možda
neki drugi farmer?

Prestridge je slegnuo rameni-
ma kad je čuo Phinovo pitanje.

– Zar nema rančeva u okoli-
ci kojima svakim danom treba
sve više pašnjaka i vode za sto-
ku?

– Ima nekoliko na sjeveru.
Najveći ranč pripada Reubenu
Cadeu, a zove se Lazy C – od-
govorio mu je visoki čovjek s
kozjom bradicom.

– Kupuje li zemlju?

– Ne, ne kupuje. Reuben ima
oko sto tisuća jutara dobrih pa-
šnjaka i dovoljno i previše vode.
Coyote Creek teče preko njego-
va posjeda, a nikada ne presuši.
U njega utječu gorski brzaci ci-
jele godine.

– To isključuje rančere –
popustio je Lark.

Počeo je i on pomišljati da je
ubojica doista neki manijak koji
uživa ubijati nevine ljude, ali
još nije htio donositi nikakve
zaključke.

– Zacijelo nerješiva zagonet-
ka.

– Dosta smo pričali. Sad
idem, a vi, mladiću, držite oči
dobro otvorene – rekao mu je
visoki čovjek s bradicom, kre-
nuvši prema vratima s drugom
dvojicom gostiju.

– Do viđenja, Amose – povi-
kao je za njim vlasnik saluna
Gribble.

– On je farmer iz okolice? –
upitao je Lark vlasnika saluna
kad su svi gosti izišli.

– Tko? Amos? Ne, nije. On
ima ranč zapadno odavde. Nije
velik, dovoljno da ne skapa od
gladi on i ona dvojica koja su
bila s njim. Neki su ljudi i s ma-
lim zadovoljni, premda bi mogli
bolje živjeti da se malo više po-
trude – rekao mu je Gribble

dok je mokrom krpom brisao šank.

— A kako mu je prezime?

— Scarborough. Amos Scarborough.

Prestridge lupne čašom po šanku da mu je Gribble ponovo natoči.

— A tko su ona dvojica s njim?

Phin Gribble dobaci Larku brz prodoran pogled, pa uzme bocu i natoči mu čašu.

— Neki njegovi rođaci o kojima se brine kao da su mu rođena djeca. Obojica su malo zaostali.

Ponovo su se otvorila stražnja vrata i stariji čovjek, koga je Lark vidio u trgovini mješovitom robom, uđe u salun. Prišao je kraju šanka i čekao. Phin mu je natočio piće iz posebne boce. Čovjek je naglo popio i pošto je kimnuo glavom vlasniku saluna, istrčao na ulicu.

— Andy Hotchkiss, vlasnik trgovine mješovitom robom — reče Gribble da zadovolji Larkovu znatiželju.

— Zar su svi ovdje uplašeni kao on?

— Gotovo svi, samo on se uz to boji još i svoje žene. Ona mu brani piti, pa on dotrči na čašicu čim ona zadrijema — objasnio mu je vlasnik saluna.

— Zar ona ne primjećuje da on pije?

— Oprezan je on — rekao je Gribble i pokazao mu prstom kroz prozor u Hotchkissa koji je zapalio dugačku cigaru i iz nje dimio kao lokomotiva.

— A kad ste već spomenuli — nastavio je Gribble — onda vam mogu reći da su građani doista uplašeni. Poslovi su zamrli. Ljudi iz okolice radije

idu na tržnicu i u kupovinu u Crawfordsville, negoli u Arabellu.

— U mom salunu je u ovo doba dana prije uvijek bilo gostiju. Doduše, nije bila gužva, ali se uvijek netko našao uz šank, a subotom uvečer nije bilo mjesta za sve. A sad sve zjapi prazno. Ni uvečer nije mnogo bolje. Navrati poneki kauboj i to je sve.

Gribble je trenutak zašutio, brišući krpom oprane čaše.

— Moram vam priznati, gospodine...

— Lark Prestridge mi je ime.

— Moram vam priznati Prestridgeu, da ste vi jedini gost koji će noćas ovdje prenoćiti i vjerojatno jesti u mom restoranu. Želim vam reći istinu poslije onog što ste danas ovdje doživjeli...

— Da bi bilo najbolje da što prije odem. Ne, neću, jer ne volim da na mene netko puca iz zasjede. To me obično razbjesni — reče Lark Prestridge i baci dolar na šank.

— Znam što osjećate, ali je već mnogo ljudi dalo petama vjetra zbog tog ubojice. I ja sam o tome razmišljao. Ali kamo da odem? — upitao ga je Gribble dok mu je vraćao sitniš.

— I ja tako mislim. Čovjek ništa ne može riješiti bijegom. Imate li staju u dvorištu da ostavim konja?

— Imam. Ja ću ga smjestiti, ako hoćete.

— Hvala vam. U koju sobu...

— Koju hoćete. Popnite se na kat i izaberite onu koja vam se najviše sviđa. Vi ste moj jedini gost noćas.

Lark kimne glavom i uzme pušku. Pošao je prema vratima.

— Idem po bisage.

— Ja ću vam ih donijeti čim odvedem vašeg konja u staju. Vi dotle izaberite sobu i umijte se. Večera će biti za jedan sat.

Prestridge mu se nasmiješio i pošao prema stubama koje su vodile na kat u sobe.

VIII

Soba koju je odabrao Lark Prestridge bila je na kraju uska hodnika na prvom katu s prozorom što je gledao na glavnu ulicu.

Soba je bila malena i očito zativorena dulje vrijeme. Zaudarala je na ustajali zrak. Otrcan izbljedjeli sag pokrivač je pod odasaka, a papirnate tapete visjele su na nekoliko mjesta odlijepljene od zida. Krevet sa slamaricom, rasklimana stolica, komoda s ladicama koje se nisu mogle otvoriti, umivaonik s porculanskim vrčem, iznad kojeg je visjelo ogledalo, sačinjavali su posoblje.

S teškom mukom mu je uspelo da otvori prozor. Udahnuo je svježiji večernji zrak, kad je čuo kucanje na vratima. Phin Gribble mu je donio vedro vode i njegove stvari.

— Konja sam odveo u staju i namirio. Nadam se da vam više ništa ne treba.

— Ne, hvala. Leći ću odmah poslije večere. Umoran sam.

— Večera će biti na stolu čim sidete. Ipak, nećete biti sami u restoranu. Stigla su četiri kaubojas iz Crowfordsvillea.

— Poznajete ih?

— Ne, nikada ih još nisam ovdje vidio. Zašto?

— Tek tako. Ako su odlučili da se ovdje odmore, znači da nisu čuli za tajanstvenog ubojicu.

— Rekao bih da nisu, a ako jesu, čini mi se da ne mare o njemu. Vidjet ćemo se u restoranu — rekao je vlasnik saluna i zatvorio vrata za sobom.

Kad je ostao sam, Lark se svukao, umio i obrijao. Presvukao je košulju, olaštio čizme i očetkao hlače. Kad je bio gotov, opasao je revolver uzeo henrijevku preko ruke i sišao u salun.

Ušao je u restoran i zastao iznenađen. Prestridge ugleda, osim kaubojas koje mu je spomenuo Gribble, otmjenu i lijepu ženu u društvu muškarca u tamnom odijelu poput trgovca i još dvojicu muškaraca preplanula lica. Otac i sin, pomisli Lark. Po odjeći su jamačno farmeri ili nadničari.

Lark se začudio odakle toliki gosti u restoranu. Sjeo je za stol uz zid, podalje od prozora koji su gledali na ulicu. Muškarac i žena, vjerojatno trgovački putnik i njegova supruga, bili su u prolazu, kao i kauboji koje je spomenuo Gribble, ali ona dvojica farmera...

Larka je u razmišljanju prekinula konobarica, ona ista žena koja je bila i kuharica.

Naručio je večeru i zavalio se u stolicu. Osjećao se ugodno u polumračnom restoranu. Mjesecima se već nije najeo dobre domaće hrane, ni spavao pod krovom u mekanu krevetu. Jednog dana, kad se stalno zaposli, moći će sebi svakodnevno priuštiti takvu raskoš. Ali najprije mora uhvatiti pomahnitalog ubojicu koji sije smrt po gradu, a na žalost nije se pomaknuo dalje od početka.

Kad se najeo i napio tople crne kave, platio je konobarici ve-

čeru i ustao. U prolazu se očesao o četvoricu veselih i bučnih kauboja koji su upravo u tom času ušli u restoran.

Sjeli su za stol uz prozor, opazio je preko ramena dok je prilazio šanku u salunu. Odlučio je da popije još jednu čašicu prije spavanja.

— Jeste li se dobro najeli, Lark? — upitao ga vlasnik saluna kad je prišao šanku.

— Jesam. Već dugo nisam tako dobro jeo — odgovori mu Lark Prestridge.

— Drago mi je što to čujem. Pohvalit ću Nellie. Želite li još nešto? — upitao ga Gribble, smiješeći se zadovoljno.

— Čašicu viskija. Jeste li čuli što novo? — upitao ga Prestridge.

— O ubojici, mislite? Ništa.

Lark se ogledao oko sebe. Dva su farmera stajala za šankom, a druga trojica kartala za stolom u kutu.

— Večeras imate posla.

— Da. Ljudi kao da su zaboravili na ubojstva. Čini mi se, otkad ste vi stigli.

Lark se ukočio. Zar se odao, unatoč svoj opreznosti?

— Kako to mislite?

— Pa, vi ste prvi koga je ubojica promašio, pa su ljudi zaključili da je on ipak samo čovjek, a ne vrag u ljudskom liku kome nitko ne može nauditi.

— Varaju se. Ja sam sretnik i ništa više. Neka se čuvaju. Svi žive ovdje u gradu?

— Ne. Linus Ford i njegov sin Frank farmeri su s jezera. Ostali, trgovački putnik, njegova žena i kauboji, samo su u prolazu.

— Tko su oni koji kartaju?

— Navrate ponekad na partiju karata.

— Odakle su?

— S juga. Nekih dvadesetak milja oдавде — odvratio mu je Gribble i natio čašu, pa ga upitao:

— Odlazite li sutra ujutro?

Prestridge iskapi čašicu. Zastao je, nagnuo glavu i slušao veseo smijeh kauboja iz restorana.

— Još nisam odlučio. Možda ostanem još koji dan. Vaša kuharica izvrsno kuha.

— To ste mi već rekli. Imate li neke posebne želje? — upitao ga tiho vlasnik saluna.

Prestridge ga začuđeno pogleda. Po njegovu glasu shvatio je da zna zašto je došao u Arabellu. Ali nije mu se još htio povjeriti. Naglo je zgrabio pušku i krenuo.

— Umoran sam. Laku noć.

— Laku noć — odgovorio mu je Gribble kad se Prestridge zaputio prema stubama što su vodile na kat.

Lark se penjao korak po korak. Kad je došao na vrh stuba, zastao je, čekajući da mu se oči priviknu na tamu prije nego što će poći uzanim hodnikom prema sobi. U hodniku nije bilo svjetiljke i mrak je raspršavalo samo sivilo koje se probijalo kroz prozor u dnu hodnika.

Veseo hihot čuo se iz restorana u prizemlju. Kad je zakoraknuo u mračan hodnik, obuzela ga zla slutnja pa je zastao. Tamna sjena čučala je u dnu hodnika.

IX

Lark Prestridge uperi pušku u sjenu. Stisnuvši vjeđe, pažljivo je motrio sjenu, ne znajući još je li to čovjek ili neki predmet stari komad pokućstva koji je net-

ko ostavio u hodniku. Njegova je soba bila na kraju hodnika i zakorakne li prema njoj, naći će se na meti...

Sjena se pomaknula. Prestridge se baci u stranu, čim je opazio odsjaj metala. Opalio je iz puške. Prasak puške zatomio je pucanj revolvera iz dna hodnika. Čuo je mukli udarac zrna u drveni zid iznad glave, a potom povike iz saluna u prizemlju. Obavio ga je oblak barutnog dima. Lark pričekao pošto je posve nesvjesno ubacio novi metak u cijev.

Sjena se više nije micala. Polagano, s uperenom i napunjenom puškom, dok je iza njega odjekivao brz bat koraka ljudi koji su trčali iz prizemlja na kat, Lark pođe niz uzan hodnik. Živci su mu bili napeti. Bio je to još jedan pokušaj napada na njega.

— Tko je pucao?

Svjetiljka u ruci Phina Gribblea osvijetlila je stubište i uzan hodnik. Dotrčao je do čovjeka koji je ležao ispružen na podu. Za njim su dotrčali i ostali gosti iz saluna, osim trgovačkog putnika i njegove žene.

Lark Prestridge je prišao ispruženu čovjeku koji je u desnoj ruci još stiskao revolver. Prestridge se sagnuo, uzeo oružje i opipao mu bilo. Ništa nije osjetio, pa je mrtvaca okrenuo na leđa. Uspravio se i povukao korak natrag. Tamnoputo lice četvrstatih vilica, obraslih u čeljustu bradu, nije mu bilo poznato. U tom je trenu čuo kako je Gribble tiho zazviždao od iznenađenja.

— Poznajete li ga? — upitao je vlasnika saluna.

Phin Gribble podigne svjetiljku i kimne potvrdno glavom.

— Zove se Gabe Hartline. Obična ništarija.

Ostali su se znatiželjnici gurrali oko Larka Prestridgea da bolje pogledaju mrtvaca.

— Je li odavde? — upitao ga je opet Lark Prestridge.

Vlasnik saluna je opet kimnuo potvrdno glavom.

— Radi za Reubena Cadea kao kauboj na ranču Lazy C.

Prestridge se zamislio. Reuben Cade je imao i najbliži i najveći ranč u okolini, kako mu je netko spomenuo. S dovoljno vode i dovoljno trave.

— Mislite li da je on na vas pucao danas poslijepodne kad ste dojahali u grad? — upitao ga je Lims Ford, farmer sa žutom bradom.

— Najvjerojatnije.

Nastupila je duga tišina, koju je prekinuo mladi Frank Ford.

— Držite li da je on ubojica koji sije smrt naokolo — upitao je glasom punim nade.

— Tko to zna. Možda i jest, a možda i nije. Zašto bi on ubio onu petoricu? — javio se Phin Gribble poslije duže šutnje.

— Ni za što. Bio je lud, potpuno lud! — dodao je mladi Ford.

To bi mogla biti i istina, razmišljao je Prestridge, samo što to nije bilo tako u ovom slučaju. Taj ga je čovjek čekao u zasjedi na ulici i pošto je promašio, uvukao se u Bullhead, najvjerojatnije kroz dvorišna vrata i čekao ga u tamnom hodniku. Tako ne rade ludaci. Oni ne planiraju umorstva.

Ali, ipak, sve je to bilo nerazborito. Zašto bi Hartline želio njegovu smrt?

— Kladim se da je on ludi ubojica. Zar nije htio ubiti ovog

čovjeka ovdje? – rekao je stari Ford koji je zajedno s Phinom Gribbleom pokušao objasniti ostalima što se zapravo dogodilo.

– A zašto je htio ubiti tog stranca? – nije shvaćao jedan od kauboj.

– Zato što je bio lud. Eto zašto – odgovorio mu je farmer.

– Lud ili pametan, taj više nikoga neće ubiti – dobacio je drugi kauboj, a svi ostali prasnuse u glasan smijeh pa pođoše natrag u restoran.

Phin Gribble spusti svjetiljku na pod i zagleda se u Prestridgea.

– Gabe je bio čudan svat. Mislite li da je on ubojica?

Prestridge, koji je stajao naslonjen na zid s rukama prekrivenim na prsima, slegne ramenima.

– Ne znam. Ja sam ovdje stranac. Znam samo da me je htio ubiti i pokušat ću doznati zašto.

– Namjeravate li istraživati?

– Sasvim detaljno. Neću dopustiti da se netko poigrava mojom glavom.

Phin Gribble se zlobno smijuljio.

– Mrtva usta ne govore. Iz njega više ne možete iscijediti ni slova. Gdje ćete početi istragu? – upitao ga je stari Ford.

Lark pomno osmotri starog farmera u žutoj svjetlosti petrolejke. Ford je bio odveć znatiželjan za obična promatrača i ostavljao je dojam čovjeka koji se ne boji metka iz puške ludog ubojice.

– Najprije ću odnijeti Hartlinea natrag na ranč Lazy C. Možda će mi Reuben Cade mo-

ći objasniti zašto je njegov kauboj želio da me ubije.

– Ja vam kažem, on je ludi ubojica – ponovio je mladi Ford.

– Možda i jest. A što ćemo sad s njim? – rekao je Phin Gribble.

– Moj sin i ja odnijet ćemo ga u staju – ponudio se stari Ford.

– Hvala vam – rekao je Lark Prestridge.

Vlasnik saluna otrčao je niz stepenice i otvorio im vrata. Kad se vratio, pozvao ih je sve na piće.

– Hvala. Umoran sam. Idem spavati – rekao je Lark, pa ga brzo upitao:

– Ona dva farmera, otac i sin. Oni imaju farmu na jezeru, rekoste. Ne čini li vam se čudno što lunjaju naokolo noću i ne boje se ludog ubojice?

– Doista, ne sjećam se da sam ih prije vidio ovdje navečer. Ni starog Linusa, ni Franka, ni mladeg sina starog Linusa... Earla. A zašto me to pitate?

– Samo sam znatiželjan.

Gribble uhvati Prestridgea za nadlakticu.

– Ne mislite valjda da su...

Lark mahne rukom da ušutka vlasnika saluna i otrgne se iz njegove ruke.

– Ne, nikako. Htio sam samo... Laku noć – rekao mu je Lark, izbjegavajući izravan odgovor na Gribbleovo pitanje.

X

Gospodarske zgrade ranča Lazy C bile su ukliještene između niskih brežuljaka u zelenoj uvali. Vjetrenjača iza ladanjske kuće crpla je vodu iz bunara za kućanske potrebe. Stoka se na-

pajala na jezercu uz rukavac Coyote Creeka.

U sjeni visokih topola ležali su obrađeni pašnjaci u kojima je marljiva ruka posadila različito cvijeće. Čim se približio gošpodarstvu opazio je malena stada stoke koja su pasla po obroncima i uvalama oko ranča Lazy C.

Reuben Cade je imućan čovjek, zaključio je Lark dok je jahao pošljunčanom stazom prema ulazu u dvorište. Teško je povjerovati da čovjek njegova položaja ima ikakve veze s napadima na Larkov život, ali činjenica da je Hartline radio za njega, bacala je i na nj sumnju.

Prestridge ugleda Reubena Cadea, kad je zaustavio konja. S njim je u društvu bila mlada žena. Sjedili su za stolom i pili kavu. Pokraj ladanjske kuće, preko utabana dvorišta uz nastambu za služinčad i kauboje, opazio je nekoliko kauboja. Čim su ga ugledali, kauboji su se zapuhtili prema Larku.

— Vi ste Reuben Cade? — upitao ga je Lark srditim glasom.

Cade, krupna ljudina tamne rijetke kose i prosijeda gusta brka, odmjeri hladno Larka. Djevojka, također crnokosa, blagih modrih očiju i čvrstih usana, vjerojatno njegova kći, zaključio je Lark. Bila je premlada da mu bude žena.

— Da, ja sam Reuben. Tko vam je to? — upitao ga je osorno rančer.

— To je Gabe Hartline, gazda — povikao je jedan kaubojo i povukao revolver, dok su druga dvojica okružila Larka.

Prestridge položi ruku na oružje i odmjeri ih hladnim pogledom.

— Odlazite! — procijedio je tiho kroza zube.

— Pustite ga, momci! Ja ću se s njime razjasniti — rekao je Reuben i ustao.

Kauboji su zastali. Lica su im bila napeta, oči jarosne.

— Bio je naš kaubojo — počeo je jedan.

— Rekao sam da ću se ja s njime razjasniti, Tome — odsjekao je rančer i mahnuo im rukom da se povuku.

— Tko ste vi? — upitao je Larka Prestridgea.

— Zovem se Prestridge. Rekli su mi da je Hartline radio za vas.

Djevojka je ustala i stala iza oca. Bila je dotjerana, i vrlo lijeпа.

— Ne, nije radio — odvratio je Cade.

Djevojka je ocu dobacila brz pogled kad je to čula, što nije promaknulo Larku Prestridgeu.

— U gradu su mi rekli da je radio.

— Nije me briga što su vam rekli u gradu. On za mene ne radi! — rekao je odlučno rančer.

— Znam da danas više ne radi. A jučer?

— Vi mi hocete kazati da lažem?

— A meni se čini da vi meni želite reći da lažem.

Cade je ostao miran. Lagan smiješak zaigrao je oko djevojčinih usana. Prestridge je poslije kraće šutnje nastavio:

— Hartline me je sinoć htio ubiti u salunu Bullhead, a mislim da je on na mene pucao iz zasjede čim sam stigao u grad. Htio bih znati zašto?

– I vi mislite da ja znam zašto je pucao? Na žalost, ne znam. Možda je Hartline nekada radio za mene, a možda i nije, ali nikada ga nisam uputio da vas ubije. A zašto i bih? Sad vas vidim prvi put u životu.

– Zbog toga sam i dojahao ovamo – reče Lark hladnim glasom, pa pruži uzde konja na kojem je ležao prebačen Hartline, kauboju po imenu Tom.

Tom pogleda upitno Cadea, a rančer mu potvrdno kimne glavom.

Odvežite ga i zakopajte na brijegu – naredio je svojim kaubojima, pa se obratio Larku:

– Sjašite, Prestridge. Popijte sa mnom i mojom kćerkom šalicu kave – pozvao ga je poslovnim glasom rančer.

Sjahao je i privezao konja.

– Moja kći Martha. Ne sjećam se više vašeg punog imena – rekao je rančer kad se Lark pepeo na trijem kuće.

– Lark Prestridge.

Martha mu je lagano kimnula glavom, a rančer mu je pokazao rukom stolicu. Čim je sjeo, Martha mu je natočila šalicu kave.

Vi ste stranac u ovim krajevima. Mislite li se ovdje naseliti? – upitala ga je uljudno djevojka.

Lark ju je pogledao i blago joj se nasmiješio. Osjetio je kako ga prolaze srsi kad su im se pogledi sreli.

– Ne, ne mislim. Samo sam na proputovanju. Htio sam samo prenoćiti u gradu, ali sam ostao da doznam zašto me je Hartline želio ubiti.

– Zar vam nije palo na pamet da vas je možda zamijenio s nekim drugim čovjekom? –

upitala ga je Martha dok je sebi točila kavu.

Smrknuti rančer ga je pogledao sa zanimanjem.

– Ne, nije, premda je i to moguće. Sumnjam da me je zamijenio jer me je dobro vidio po danu kad je u mene prvi put pucao. Tada se sigurno nije zabunio – odgovorio joj je razborito Lark.

– Ako vas nije tražio po opisu koji mu je dao netko drugi.

– Tko?

– Netko tko je potplatilo Gabea da vas ubije. Martha možda ima pravo. Hartline je nekada radio za mene kao kauboj, ali je on bio i plaćeni ubojica. Ja to znam sigurno – javio se Reuben Cade koji je do tada šutio.

– Možda, ali tko to želi moju smrt?

– Na to pitanje vi sami znate najbolji odgovor. Jamačno imate neprijatelja koji vas mrze i rado bi vas strpali u grob. Ili je možda na vašu glavu raspisana nagrada, pa vas lovci za nagrade vrebaju...

– Ni govora. Ne, na moju glavu nije raspisana nagrada, a ni neprijatelja nemam, barem ne takvih koji bi željeli moju smrt – prekinuo ga je Lark Prestridge.

– Nemojte u to biti odveć sigurni – podsjetio ga je ravno-dušno rančer Reuben Cade.

– Hartline se jamačno zabunio. Zamijenio vas je s nekim drugim čovjekom – rekla je ponovo Martha, ne obazirući se na riječi svog oca.

Možda, pomislio je Lark Prestridge, premda ga je još mučila sumnja.

– Neki građani misle da je Hartline bio ludi ubojica koji je

ubijao bez razloga. Što vi mislite? – upitao je Lark Cadea.

Reuben Cade se zagledao zamišljeno u daljinu.

– Možda je, a možda i nije. Odakle im ta ideja?

– Pa, pomislili su stoga što je htio i mene ubiti.

– Vi niste farmer s obale jezera. Nije imao razloga da vas ubije.

– Ako je bio lud, kako ljudi misle, onda i nije morao imati razloga.

– Jadni ljudi. Vjerojatno umiru od straha pri pomisli tko je idući na redu – dala je Martha.

– Možda je Hartline doista bio ludi ubojica i ubojstva će sada prestati – zaključio je Cade i ustao, pa dodao:

– Oprostite, ali ja moram za poslom.

– Oče – rekla je Martha i uhvatila rančera za ruku – budući da je Hartline poginuo, mogao bi uzeti gospodina Prestridgea na njegovo mjesto. On sigurno traži posao.

– Doista? Tražite posao? – upitao je Cade, podigao upitno obrve i zagledao se u Larka.

Prestridge je također ustao. Nasmiješio se djevojci.

– Pa, da vam kažem istinu, posao bi mi dobro došao.

– Dobro. Imat ću vas na umu – reče Cade, uljudno se pozdravi i ode s trijema prema koralu.

– Ja ću ga opet podsjetiti. Želite li još kave? – rekla je djevojka kad su ostali sami.

– Hvala, neću. Moram požuriti natrag u grad. Drago mi je što smo se upoznali. Do viđenja!

– Do viđenja.

XI

Dok je jahao preko ranča, Prestridge se okrenuo da još jednom vidi djevojku. Martha mu je mahnula s trijema. Lark je prstima dotaknuo obod šešira u znak pozdrava i ispunjen nekom neobičnom lakoćom, gotovo zanosom, izjahao na cestu za Arrabellu.

Hartline. Na tog čovjeka je stalno mislio. Bio je unajmljeni ubojica, prema riječima Reubena Cadea, koji je samo povremeno radio na ranču Lazy C. Morat će upitati Phina Gribblea što on o tome zna.

Prestridge još nije bio sasvim siguran da je Hartline bio ludi ubojica koga su se svi plašili. Možda je i bio, premda se Prestridgeu činila logičnijom Marthina ideja, koju je uostalom podržao i Cade, da ga je Gabe Hartline najvjerojatnije zamijenio s nekim drugim. Ali ga svejedno nisu uspjeli u to posve uvjeriti.

Međutim, pomisao da je Reuben Cade umiješan u umorstva farmera koja ga je opsjedala prije posjete ranču Lazy C, učinila mu se u tom trenutku nevjerojatnom. Nije bilo čvrsta razloga i dokaza koji bi potkrijepili tvrdnju da je rančer Reuben Cade u to umiješan. Imao je dovoljno zemlje i vode i uživao je u plodovima svog rada. Zašto bi onda želio da se domogne zemlje uz jezero Arabella?

Cinjenica da je Gabe Hartline radio za rančera Reubena Cadea bila je puka slučajnost. Hartline se tamo zaposlio da bi bio što manje sumnjiv dok je čekao pogodnu priliku za svoju krvavu rabotu. To je pak potvrdivalo pretpostavku Marthe

Cade da je Gabe Harline bio unajmljen da ubije nekog tko sličī njemu, Larku Prestridgeu.

A što ako je to sve samo prazno nagađanje i ako je Gabe Hartline bio doista ludi ubojica? Ili još gore, ako takva osoba uopće ne postoji i ako su ta ubojstva posljedica neke brižno skovane zavjere kojoj se još ne zna cilj, a Gabe Hartline je u njoj bio samo oruđe za izvršenje smrtnih kazni? Ako je to tako, onda ga je Gabe Hartline namjerno htio ubiti po nalogu nekog tko je znao kad će stići u Arabellu. Ali koga...

Lark opsova i obriše znoj sa čela. Sve mu se činilo zamršeno i bezizlazno, pa je gotovo na trenutak zažalio što je uopće prihvatio povjereni mu zadatak. Ali neće on tako lako odustati na pol puta, ne toliko zbog plaće koju mu je obećao John Foreman, koliko zbog svoje uporne i tvrdoglave naravi.

Unatoč svemu što je čuo i vidio, odlučio je da ne zanemari pomisao da je Gabe Hartline bio ludi ubojica i da je možda radio u dosluhu s Reubenom Cadeom, sve dok se ne uvjeri u suprotno. Mora biti oprezan i strpljiv.

Prestridge se vratio u Arabellu oko podne i odjahao ravno u staju iza saluna Bullhead. Sunce je peklo i ridan je bio zagrijan, pa je valjalo da se dobro ohladi dok ga Lark ne bude ponovo zajahao.

U salun je ušao na stražnja vrata. Zatekao je Phina Gribblea kako pere čaše koje su mu ostale od sinoć. Salun je bio prazan i sablasno tih.

— Jeste li razgovarali s Cadeom? — upitao ga je Phin čim je Prestridge prišao šanku.

Izabrao je dvije oprane čaše, natočio ih viskijem i jednu gurnuo prema Larku. Čekao je da čuje što će mu Lark odgovoriti.

— Razgovarao sam. Priznao je i nije priznao da je Gabe Hartline radio za njega. Stekao sam dojam da ga je htio zaštititi — odgovorio mu je Lark.

Phin Gribble zamišljeno zanjše glavom.

— Vrlo lako. Ja sam siguran da je Gabe radio za njega još prije nekoliko dana.

— Na kraju je ipak priznao — rekao je Lark i popio viski.

— Reuben se voli praviti važan. Mislite li da je bio u vezi s Gabeom?

— Razmišljao sam dugo o tome i došao do zaključka da nije. Ne vidim razloga. K tome, rekli su mi da me je Gabe, koji je bio plaćeni ubojica kako tvrdi Cade, zacijelo zamijenio s nekim drugim koga je morao smaknuti.

Gribble se nasmiješio pakosno.

— I vi ste u to povjerovali? Jeste li ikada čuli da je neki plaćeni ubojica učinio takvu grešku?

Lark Prestridge nehajno slegne ramenima.

— Ne, nisam i ja ne kažem da vjerujem sve što su mi rekli na ranču Lazy C. Samo pokušavam riješiti tu zagonetku skupljajući dokaze i protudokaze sa svih strana. A što se tiče Gabea Hartlinea, on je još prvi na mom popisu kao ubojica za kojim tragam.

Gribble ga pogleda ispod oka i zakima glavom.

— Ja bih držao na oku i Reubena Cadea da sam na vašem

mjestu – posavjetovao mu je Phin Gribble.

Lark se zagledao u praznu čašu. Neoprezno se izlanuo pred vlasnikom saluna, premda se tješio da je Gribble možda prečuo njegovu posljednju rečenicu. A zatim mu je bilo svejedno. Već mu je bilo dosta glumljenja skitnice. Doznao je uglavnom sve što je mogao.

– Ipak me nije prevarila slutnja. Vi niste nikakva luralica na proputovanju, zar ne? – čuo je kako ga Gribble pita.

Prestridge se malo uzvrpoljio i natočio još jednu čašu viskija. Neka Gribble samo priča, pomislio je.

– Vi ste zacijelo šerif ili pomoćnik šerifa i došli ste ovamo da uhvatite tajanstvenog ubojicu, zar ne?

Lark Prestridge kimne potvrdno glavom.

– Poslao me je okružni šerif iz Kingdom Cityja, John Foreman.

– A vi niste savezni šerif?

– Ja sam pomoćnik okružnog šerifa, premda se nikada dosad time nisam bavio. Slučajno sam za vrijeme rata služio vojsku u istoj jedinici s Foremanom i kad me je ponovo vidio, zabio je sebi u glavu da samo ja mogu uhvatiti tog ubojicu. Nije mi bilo drago što sam vas morao zavaravati tko sam i što sam, ali to mi se činilo najlakšim načinom da upoznam ljude i vidim u koga mogu imati povjerenja.

– Razumijem vas vrlo dobro. I uza sav oprez umalo da vas ucmeka onaj Gabe Hartline čim ste stigli u grad – rekao je vlasnik saluna, tiho opsovao, pogladio se po potiljku pa dodao:

– Znate što me muči?

Lark potrese glavom. Odlaknulo mu je kad je Gribbleu otkrio tko je i što je. Trebao mu je netko s kim je mogao otvoreno porazgovarati o događajima i ljudima te tako donijeti neke zaključke. A Phin je bio idealan sugovornik.

– Ako vas Gabe Hartline nije zamijenio s nekim drugim koga je morao prorošetati, zašto je onda bio tako zapeo da baš vas ubije? Vi niste ovdašnji farmer, a on je to zacijelo znao – rekao je vlasnik saluna.

– Da, vjerojatno je znao – ponovio je Lark Prestridge. Zagledavši se kroz otvorena vrata u daleke brežuljke obasjane suncem, čekao je da li će vlasnik saluna doći na istu pomisao koja je i njega mučila.

– Gabe je, dakle, znao da ćete doći i zašto, a bilo mu je naređeno da vas ubije prije nego što počnete njuškati naokolo i ispitivati ljude.

– I tako ideja o pomahnitalom ubojici pada u vodu – zaključio je Lark Prestridge.

– Točno. Čini se da je Gabe Hartline ubojica, ali plaćeni.

Lark Prestridge zakima glavom odobravajući.

– I ja sam došao do tog zaključka poslije duljeg razmišljanja, što znači da neće biti ubijanja dok ne pošalju novog čovjeka na Hartlineovo mjesto – rekao je Lark i zašutio trenutak praveći se da sluša topot konjskih kopita s ulice.

– A što znadete o Cadeovoj kćeri Marthi? – odvažio se Prestridge da ga upita nakon dugog kolebanja.

– Ništa naročito. Čujem da se ne slaže baš s ocem. A što biste vi željeli znati?

– Je li udata?
– Ne, nije, koliko ja znam. Zašto me to pitate?

– Vrlo je lijepa i vrlo mila djevojka... ili bolje da kažem žena. Vjerojatno je navršila dvadeset i petu.

– Najvjerojatnije, a možda i koju godinicu više. Još malo pa će ostati usidjelica.

– Doista čudno. Mogla je ja-mačno birati ženike do sada sa svim onim što im može pružiti i dati. Ima li neki razlog da se još nije udala?

– Ne znam – odvratio mu je Phine s prizvukom dosade, pa ga brzo upitao:

– A što sada namjeravate učiniti? Hoćete li javiti okruž-nom šerifu da ste ubili Gabea Hartlinea i da mislite da je on bio ludi ubojica?

– Ne, još neću. Najprije ću još malo naokolo ispitati dok ne dobijem neoborive dokaze, jer još nisam siguran da je Gabe Hartline bio ludi ubojica. Vrlo mi je drago što s vama mogu otvoreno razgovarati, ali vas stoga moram zamoliti i za jednu uslugu.

– Slušam vas.

– Nemojte nikome kazati što znate o meni. Neka ljudi još neko vrijeme misle da sam kauboj litalica. Lakše mi je tako s ljudima razgovarati. Otvoreniji su.

– Ne brinite. Nego, sinoć ste me pitali kako to da se Fordovi ne boje lutati naokolo kasno po noći. Stari Linus mi je rekao da se vraćaju iz Crawfordsvillea. Stari je išao tražiti kupca za svoj kukuruz, a mladi k nekoj djevojci u koju se zagledao i koju bi želio uzeti za ženu, ako mu se posreći. Zadržali su se dulje na putu, pa ih je zatekla noć u Arabelli.

– Jesu li dugo ostali?

– Sat – dva. Nikad mi to ne bi palo na pamet, pa vas moram pitati da li vi zaista vjerujete da oni imaju neki veze s umorstvi-ma naših farmera?

– Ne, ne vjerujem. Samo se raspitujem. Fordovi su farmeri koji žive uz jezero, a sama ta pomisao je besmislica osim ako starog Linusa Forda ne spopad-ne lakomost za susjedovom zemljom.

Lark je zašutio kad je u salun ušao visok čovjek u kariranoj košulju od pamuka, farmerica-ma i težačkim visokim cipela-ma. Sa slamnatim šeširom u ru-ci, mokra čela od znoja, požurio je prema šanku.

– Zdravo, Carl! Ima li što no-vo kod Lovenovih? – odmah je upitao Gribble.

Carl kimne glavom, pa od uz-buđenja prođe rukom preko preplanulog lica.

– Daj mi nešto da popijem.

Phin se namršti, stavio čašu na šank, natočio i pružio je go-stu, dobacivši pri tom značajan pogled Larku Prestridgeu.

– Carl radi za Jima Lovenaa, farmera s jezera – objasnio je vlasnik saluna Larku.

Carl je debeli i žuljevim prsti-ma uzeo čašu i u jednom gutlja-ju popio piće.

– Natoči još jednu – promrmlijao je.

Gribole ponovo dobaci kra-tak pogled Larku Prestridgeu, natoči piće i reče:

– Rekao si da odlaziš od Ji-ma Lovenaa?

– Odlazim što brže mogu! Kažu da je danas teško dobiti posla, ali ja svejedno odlazim. Bježim dok mi je još na ramenu glava! – uzrujano će Carl.

Lark Prestridge se prenuo kad je to čuo i zagledao se u Carla.

— Sigurno vam se dogodilo nešto vrlo neugodno kad ste odlučili da tako naglo odete oдавде?

Carl se napola okrenuo od šanka i pogledao u Larka Prestridgea. Kad su im se pogledi sreli, Lark je opazio da su Carlove oči razrogačene od straha.

— Ubojica! Ubio je jutros Earla Forda! Eto što se dogodilo!

XII

— Earla — ponovio je tihim glasom Gribble.

Carl je popio i drugu čašu viskija i stresao se kao od groznice.

— Metak mu je prošišao ravno kroz srce. Mislim da nije ni znao što ga je pogodilo.

Lark Prestridge se zapiljio u čovjeka ispred sebe. Ukočio se. Sijevnula mu je samo jedna misao. Još jedno umorstvo. Šesto! I sve njegove nade da je ustrijelio ubojicu, da je ubojica bio Gabe Hartline, ili čak možda Linus Ford, ili njegov sin Frank — rasplinule su se kao dim na vjetru.

— Kada? — upitao je utučenim glasom.

— Negdje u osvit zore, kako kaže stari Linus. On i Frank bili su na putu. Vratili su se noćas kasno, poslije ponoći. Earl je već bio u krevetu.

— Bio je još živ oko ponoći?

— Naravno da je bio kad Linus kaže da su razgovarali. Linus i Frank su bili umorni. Spavali su malo duže i ustali poslije Earla oko šest. Stari je izišao na dvorište po drva da naloži šted-

njak i našao Earla mrtva pokraj drvarnice. Bio je...

— Zar Linus i Frank nisu čuli pucanj? — promrmlijao je Gribble.

— Frank kaže da ga je možda čuo, ali nije siguran. Spavao je ko top, ali ga je čini se ipak pucanj na tren probudio... Ponovo onaj ludi ubojica! A tko bi drugi ubio mladića? Užasno, kažem vam, užasno! Earl je bio vrlo pristojan i drag dečko. Ode ni kriv ni dužan! — raspričao se Carl.

— Vi ste stigli odmah pošto su ga našli? — upitao ga Lark Prestridge.

Carl pogleda u Prestridgea. Namrštio se.

— Ne sjećam se da smo se upoznali, gospodine. Tko ste vi? — sumnjičavo će Carl.

— Lark Prestridge, moj prijatelj. S njime možeš otvoreno razgovarati — snašao se brže-bolje Phin Gribble.

— Ne, nisam odmah — odgovorio je Carl na Larkovo pitanje pa dodao:

— Poslije. Oko deset. Bio sam na Lovenovoj livadi sjeverno od jezera. Opazio sam Franka. Kopao je raku na padini brežuljka gdje im je obiteljsko groblje. Tamo je pokopana i njegova majka. Najprije, sam pomislio da je stari izdahnuo pa mu Frank kopa grob. Osjećao sam se kao da me je mazga ritnula u trbuh kad mi je Frank rekao da kopa grob za Earla.

Carl je zašutio. Teška tišina pritisla je ljude uz šank u salunu Bullhead. Svi su šutjeli, utonuli u misli. Prvi se oglasio Gribble.

— Stari Linus će svisnuti od tuge.

– Bogami i hoće! Stajao je nijem kô kamen nad rakom dok smo Frank i ja polagali Earla u grob. Gledao je odsutno preko jezera i neprekidno nešto mrmljao, kad smo pokopali Earla. Rekao nam je da ga ostavimo samog. Phine, može li mi Nellie prirediti nešto za ručak?

– Svakako, sad ću joj reći – reče Phin Gribble i pođe u kuhinju.

– Ne želim ništa posebno. Neka mi da nešto hranjivo što će me držati krepkim dok sam na putu – povikao je Carl za Phinom Gribbleom.

Gribble kimne glavom, a Carl podigne čašu i iskapi ostatak pića. Lark uzme bocu i grune je prema Carlu.

– Popijte još jednu. Ja častim.

Carl se kiselo osmjehnuo i natočio još jednu čašu.

– Hvala, gospodine Prestridge.

– Zovite me Lark. A kako je vaše prezime – zanimalo je Larka.

– Lindquist. Carl Lindquist.

– Pravo skandinavsko ime – rekao je Lark Prestridge i upitao Carla Lindquista poslije kraće šutnje:

– Vi i Frank ste zacijelo utvrdili iz kojeg je pravca ubojica pucao u Earla?

Carl srkne gutljaj viskija i obrisa rukom usta. Malo se smirio.

– Frank i ja prošvrljali smo malo naokolo. Prokleti se ubojica skrio u žbunj iza sjeverne strane kuće.

– Daleko?

– Carl je nabrao čelo. Pogledao je prema restoranu kad je čuo Gribblea koji se vraćao iz kuhinje.

– Nekih stotinjak metara, otprilike.

– Jeste li našli praznu čahuru od metka ili neke tragove?

– Ništa, baš ništa. Samo je trava bila zgažena.

– A otisci nogu?

– Ništa nismo našli, čak ni tragove kopita.

– Ostavio je konja u obližnjoj šumi – dometnuo je Gribble pošto se vratio za šank.

– Nellie kaže da možeš ručati kad želiš – rekao je Carlu.

– Hvala ti – reče Carl Lindquist i stavi dolar na šank.

– Ja danas častim pićem, a ručak plati Nellie. Jesi li odlučio kamo ćeš? – upitao ga je Gribble.

– Što dalje odavde. Dosta mi je svega. Čovjeku može srce prepuknuti kad vidi što se tu događa, a nitko ni da prstom makne da kazni zločince.

– Teško je bilo što učiniti kad nikoga ne možeš uhvatiti ni za glavu ni za rep – podsjetio ga je Gribble.

– Sve ja to znam, ali...

– Recite mi iskreno, Carl, sumnjate li vi na koga? – upitao ga je iznenada Lark Prestridge.

Nalakćen na šank, Carl se zamislio trenutak, okrećući praznu čašu palcem i kažiprstom.

– Ne, gospodine, ne sumnjam.

– Zar nikada nikoga niste sreli u štetnji uz jezero ili u šumi s puškom? Ne mora biti stranac. Može biti netkokoga vrlo dobro poznajete.

– Nikog tko živi ovdje u gradu ili na nekoj obližnjoj farmi ili ranču? – dodao je Carl Lindquist s iznenađenjem u glasu kao da mu ta mogućnost još nikada nije pala na pamet.

– Točno. Možda i nekog svog dobrog prijatelja.

– Ne, doista se ne sjećam. Ali otkako su ubojstva zaredala, svi su naoružani, a nitko se i ne udaljuje od kuće više nego što mora da bi obavio neki poljski posao – rekao je Carl Lindquist pa se ljubopitljivo zagledao u Larka.

– Da vi možda niste šerif koji je napokon došao da uhvati ubojicu?

– Gabe Hartline je pucao sinoć u njega. Svi smo mislili da je on tajanstveni ubojica. Čini se da smo se prevarili – brzo je rekao Phin Gribble da Lark Prestridge ne bi morao odgovoriti.

– Ah, tako! – začudio se Carl.

– Lark ga je sinoć ustrijelio kad je pokušao da ga drugi put ubije. Ako je on bio tajanstveni ubojica, tko je ubio Earla Forda jutros? – rekao je Gribble.

– Kako ste rekli da se zove taj čovjek? – upitao ih je Carl Lindquist.

– Gabe Hartline. Radio je za Reubena Cadea kao kauboj na ranču Lazy C. Jeste li ga kad vidjeli da se šulja oko jezera? – zanimalo je Larka Prestridgea.

– Ja ne poznam nikoga tko se tako zove.

XIII

Lark Prestridge izjahao je iz grada. Uputio se prema jezeru. Pazio je da se odviše ne izlaže znatiželjnim pogledima. Ubojica je još bio živ i na slobodi. Iako se Lark držao šipražja i guštika, osjećao se nelagodno jer se bojavao metka.

Zašto ga je Gabe Hartline htio ubiti, bila je za nj još uvijek

zagonetka. Objašnjenje koje je čuo od Marthe Cade, da ga je plaćeni ubojica zamijenio s nekim drugim čovjekom, činilo mu se sve logičnijim.

Prva farma do koje će dojahati, kako mu je objasnio Gribble, bila je Gundersonova. Al Gunderson je bio mrtav. Prva žrtva tajanstvenog i suludog ubojice, kako su mislili svi u gradu i okolici. Njegova udovica Charity, s dvije malene kćeri, nastojala je sama voditi gospodarstvo koje joj je ostalo poslije muževljeve smrti.

Lark je ugledao farmu Gundersonovih čim je odmaknuo od jezera. Zaustavio se na brežuljku, gurnuo šešir na potiljak, obrisao znoj sa čela i zagledao se u gospodarske zgrade na farmi, koje su zajedno s ladanjskom kućom, stajom, štagljem, kokošinjem i drvarnicom bile naćickane u malenu dvorištu na proplanku. Sve se doimalo pitomo, uredno i čisto.

Kukuruz, povrće, voće i trava obećavali su bogatu ljetinu. No, tu i tamo su se već počeli nazirati i prvi znaci zapuštenosti i propadanja. Ovdje-ondje razbujao se korov i razvalile se nabijene obale prokopa za natapanje. Živica je bila izgažena na istočnoj strani dobra. Lark nije znao koliko je vremena prošlo od smrti Ala Gundersona, ali bez muške ruke gospodarstvo će zacijelo uskoro propasti.

Poravnao je šešir i podbo ridana niz padinu brežuljka prema proplanku. Pod njim se pružao vidik na dvorište farme. Kola su stajala pred stajom. Dvije djevojčice između osam i deset godina igrale su se pred kućom. U dvorištu bunar, a oko njega zapuštene gredice sa cvijećem,

snopovi prašnjave koprive, stol s nekoliko stolica istesanih od sirovih dasaka i letava, konop na kojem se sušilo bijelosvježe oprano rublje.

Pitoma lijepa slika seoskog dvorišta nije pristajala uz smrtni strah u kojem su živjeli ljudi u toj plodnoj zelenoj krajini.

Prestridge se namrštió. Djevojčice su iznenada utrčale u kuću. Nešto ih je preplašilo. Lark je izvukao henrijevku iz korica na sedlu. Pažljivo je promatrao dvorište i okolinu. Možda se tu negdje okolo šulja ubojica. . .

Prasak puške i oblačić prašine pred nogama ridana zaustavili su ga na mjestu. Odmah mu je sinulo što se događa. Charity Gunderson opalila je na njega metak iz puške. Ona ga je jamačno opazila još dok je silazio niz brežuljak. Uplašena, zapucala je u nepoznata došljaka. Nasmiješio se i spremio pušku.

— Ne pucajte. Ja sam. . .

Puška je ponovo opalila. Ovaj put se zrno zarilo u zemlju tik do ridana.

— Gospodo Gunderson! Ne pucajte! Ja sam pomoćnik okružnog šerifa. Zovem se Prestridge. Želio bih s vama razgovarati — povikao je iz sveg grla.

— A tko mi jamči da govorite istinu? Možda lažete da biste me izmamili iz kuće i ubili.

— Ne, ne lažem. Imam šerifovu punomoć. Ako mi dopustite, pokazat ću vam je. Došao sam da uhvatim ubojicu vašeg muža. Morate mi pomoći. Phin Gribble, vlasnik saluna Bulthead u Arabelli dobro me poznaje.

Nastupila je neugodna i napaeta tišina koju je narušavalo

samo cvrkutanje ptica, cvrčanje cvrčaka i gakanje divljih pataka s jezera.

— Dobro, pridite, ali s rukama u zraku. Držat ću vas na nišanu. Jedna pogrešna kretnja i gotovi ste. Razumijete? — rekla mu je povišenim glasom udovica Ala Gundersona.

Ujahao je u dvorište. Ruke je držao na jabuci sedla. Vidio je ženu u sjeni vrata na kući. Držala je pušku uperenu u njega. Kad je dojahao pred vrata, Lark zaustavi ridana i zagleda se u ženu.

— Sjašite, ali pazite što radite!

— opomenula ga je žena.

Prestridge, držeći ruke cijelo to vrijeme na jabučici sedla, skoči s konja i stane pred ženu s rukama podignutim uvis.

— Bacite revolver na zemlju!

— naredila mu je.

Lark Prestridge potrese odlučno glavom.

— A ne, to neću učiniti. U ovom kraju čovjek nikada ne zna kad će mu zatrebati oružje.

— Dobro. Ostanite s rukama uvis dok ja pročitam šerifovu punomoć.

Izišla je iz kuće na trijem. Bilo joj je tridesetak godina, procijenio je Lark na prvi pogled. Skladno i čvrsto građena, ali ne i prekrupna. Crvenokosa, bijele puti i svijetlozelenih očiju. Da je u mladosti bila vrlo lijepa djevojka, moglo se zaključiti po crtama lica i oblicima tijela.

— Pokažite mi punomoć!

— U džepu je na košulji. Tako je i zvijezda. . . Molim vas, spustite tu pušku. Mogla bi opaliti — zamolio ju je Lark Prestridge.

— Ni govora — odbrusila mu je Charity Gunderson.

Cijev ga je bola u trbuh dok je žena vadila punomoć iz džepa. Kad je izvukla, ustuknula je korak natrag. Zvijezda joj je skliznula između prstiju i pala na zemlju dok je otvarala omotnicu.

– Do vraga i zvijezda – promrmrljala je.

– Spustite tu pušku, gospodo, molim vas. Mogao sam je već davno uhvatiti za cijev i razoružati vas da sam htio – rekao joj je Lark Prestridge.

Charity Gunderson ga je odmjerila hladnim pogledom. Usne su joj bile stisnute. Promatrala ga je stisnutih vilica i Prestridge je znao da bi se grdno namučio dok bi je razoružao. Ali njegove riječi nisu ostale bez učinka. Spustila je cijev puške dok je čitala punomoć koju je potpisao John Foreman.

– Nadam se da ste vi pravi Lark Prestridge, kako piše u punomoći i da je niste ukrali pošto ste ga ubili.

Prizvuk očaja ječao je u njezinu glasu i Prestridge je odmah shvatio da je ta žena prošla paklenske muke.

– Ne bojte se. Ja sam Lark Prestridge. Doduše, to više ni sa čim ne mogu dokazati, ali zar mislite da bih dojahao pred vašu kuću da vam namjeravam nanijeti zlo?

Charity Gunderson je slegnula ramenima. Pošto mu je vratila punomoć, sklonila je pušku. Naslonila ju je na vratnice kuće. Sagnula se, podigla zvijezdu iz prašine i dobacila mu je.

– Ne, vjerojatno, ne biste. Ali život me naučio da budem oprezan i da nikom ne vjerujem, naročito ne slatkorječivim neznaćima, jer nitko nas neće zaštititi, ako se sami ne zaštitimo.

– Pa, ja sam došao da vas zaštitim. Nadam se da ćete mi pomoći da vas što prije oslobodim zla koje vas tjera u očaj – rekao joj je tihim glasom.

– Ponovo je ubio. Ustrijelio je ... mučki umorio Earla Forda rano jutros – rekla je žena tužnim glasom.

– Čuo sam – rekao joj je Lark Prestridge dok je prikopčavao zvijezdu na košulju da je svatko može vidjeti.

Sudeći po uzbuđenosti i ustrašnosti Charity Gunderson, znao je da su svi farmeri uz jezero napetih živaca i sumnjičavi. Noseći zvijezdu na prsima, umjesto da je skriva u džepu, izbjegnuto će mnogim nesporazumima i objašnjenjima sa stanovnicima tog kraja.

Žena je pregačom obrisala znoj sa čela i lica.

– A što biste vi željeli znati? – upitala ga je.

– Sve. Počnite s ubojstvom vašeg muža – odgovorio joj je Lark, promatrajući je pažljivo.

Ostala je mirna. Nije zaplakala, samo joj se lice uozbiljilo. Gundersonova je udovica preboljela gubitak muža, prilagodila se novim prilikama i pripremila se za gorku budućnost.

– Uđite u kuću. Unutra je hladovina. Neću vas dugo zadržavati – pozvala ga je Charity Gunderson.

XIV

Charity Gunderson uzela je pušku, otvorila vrata, ogledala se pažljivo po dvorištu dok je Prestridge izvlačio henrijevku iz navlake na sedlu i zatim, slijedeći Larka, ušla u kuću.

Uvela ga je u veliku dnevnu

sobu. Pokazala mu je na stolicu uz stol u sredini sobe.

– Sjednite. Kava je na štednjaku. Odmah ću je donijeti.

Prestridge je sjeo na stolicu ravna naslona i nasmiješio se djevojčicama koje su ga sramežljivo gledale iza odškrinutih kuhinjskih vrata.

– Crvenokosa se zove Maggie, a druga je Mary. Blizanke su, premda ne sliče mnogo – rekla je Charity dok je prolazila pokraj djevojčica, noseći iz kuhinje na poslužavniku lonac s kavom i dvije šalice.

– Idite, igrajte se na dvorištu, ali ne dalje od kućnog praga.

– Dobro, mama – odvratila joj je Maggie i pretrčala preko sobe, a Mary za njom.

Charity je gledala nježno za njima.

– One još ništa ne shvaćaju. Tek im je deset godina – rekla je Charity dok je nalijevala kavu u šalice.

– Blago njima – napomenuo je zavidno Lark, uzeo šalicu i popio gutljaj tople kave.

– Ima previše cikorije, jer moram štedjeti kavu – ispričala se Charity, pa ga izravno upitala:

– A što biste vi zapravo željeli znati?

– Kažite mi kako je počelo, molim vas.

Žena se uspravila na stolici i zagledala kroz otvorena vrata na dvorište.

– Al je bio u polju. Otišao je otvoriti jednu ustavu u prokopu za natapanje. Ja sam ostala u kući. Mijesila sam kruh kad sam čula pucanj. Pritrčala sam prozoru. Vidjela sam ga kako ide prema kući. Posrtao je, ali se napinjao svim silama da dođe do kuće. Pokleknuo je i pao.

Istrčala sam iz kuće. Bio je mrtav kad sam dotrčala do njega.

Priča je bila suhoparna i kratka, bez ijedne suviše riječi, ali je Lark svejedno osjetio duboku bol koja ju je razdirala dok mu je pričala o muževljevoj smrti. Očajnim se naporom suzdržavala da ne brizne u plač.

– Znate li barem otprilike odakle je pucao ubojica? – zanimalo je Larka.

Žena je malodušno slegnula ramenima.

– Iz šume i šikare, mislim.

– Iz zasjede kao na Earla Forda...

– I Toma Lockwooda i jadnog Charleyja Whitea, i Bena Wilsona. Svi su radili u polju kad su poginuli. Ubojica se skrio u šumi i ustrijelio ih. I tako ga nitko nikada nije vidio... Nigdje mu ni traga – nastavila je Charity nabrajati imena nevinih žrtava tajanstvenog ubojice, pa dodala:

– A kad ste vi stigli u grad?

– Jučer.

– Čudim se onda da još niste saznali sve o našoj nesreći.

– Čuo sam već dosta priča. Nego, poznajete li vi nekog Gabea Hartlinea?

Charity se namrštila i zamislila. Zagleda se u kavu u šalicu.

– Ne, ne poznajem, premda sam to ime već negdje čula – rekla je poslije kraće šutnje.

– Radio je kod Reubena Cadea na ranču Lazy C kao kauboj. U početku sam mislio da je on ubojica i da su vaše muke završile.

– Zašto ste to mislili?

– Hartline je pokušao da me ubije dva puta zaredom, a bez ikakva razloga. Nije me ni po-

znavao. Morao sam ga u samoobrani ustrijeliti. Stoga sam i mislio da je on ubojica. Međutim, jutros je ubijen Earl Ford, a Hartline je izdahnuo sinoć prije ponoći.

— I kažete da je radio za Reubena Cadea kao kauboja?

— Da, barem neko vrijeme. No to sve skupa sada više i nije važno.

— I nije, ali ako on nije manijak koji ubija nevine ljude, zašto je onda vas htio ubiti?

— Vjerojatno me je zamijenio s nekim drugim čovjekom. On je navodno bio plaćeni ubojica.

Charity je ustala, prišla vratima i pogledala u dvorište. Smirena, vratila se i sjela ponovo za stol nasuprot Larku Prestridgeu.

— Vrlo vjerojatno. A jeste li već razgovarali s ostalim farmerima uz jezero?

— Vidio sam samo Linusa Forda i njegova sina Franka sinoć u salunu. Nisam s njima prozborio ni riječi.

— Vidite, farma južno od nas, vi ste sada na zapadnom kraju jezera, pripada Lockwoodovima. Tom je poginuo tri ili četiri dana poslije mog muža. Na isti način ubijen je u polju dok je radio. Ubojica je pucao iz šume i nitko ga nije vidio. Farma je sad napuštena. Willa, Tomova žena, ili bolje udovica, pokupila je stvari i djecu te odselila. Istočno od Lockwoodove farme živi farmer Galen Hill sa svojom obitelji. Tamo još nitko nije stradao, ali je Galen uplašen i mislim da će se i on uskoro odseliti.

U ženinu se glasu osjetio prizvuk prezira dok je to govorila o čovjeku koga je ona očito držala kukavicom.

— Lovenovi su odmah istočno od Galena, Jim i Amy. Oni kažu da se ne daju otjerati sa svog ognjišta i da se ne boje ubojice. Nikamo ne idu bez oružja. Jim nosi pušku i revolver, a Amy muževljevu lovačku pušku.

— A što im to koristi kad nitko nije vidio ubojicu? — podsjetio ju je Lark.

— I ja to velim, ali se čovjek osjeća sigurnije kad je naoružan. Linus Ford i njegovi sinovi, oprostite, sin, žive sjeverno od njih na istočnom kraju jezera.

— Stari Ford nema žene?

— Ne, nema. Žena mu je umrla prije nekoliko godina. Čula sam da Frank ima neku djevojku i da će se uskoro oženiti. Zapravo, ja Fordove slabo poznajem. Stari Linus je čudan, a sinovi su mu zatvoreni i nepristupačni.

— A tko im je susjed s gornje strane?

— Vidim da se već dobro snalazite. Tamo je živio Levi Trent.

— Živio? Zar su i njega ubili?

— Da, i njega su ubili — odgovorila mu je Charity, pa ponovo ustala da vidi što rade djevojčice.

— Živio je tamo sâm — nastavila je Charity kad se vratila i ponovo sjela za stol — s nekoliko nadničara koji su dolazili i odlazili. Taj se nikada nije umorio radeći. Životario je od danas do sutra i ljenčario. Zacijelo je tugovao za nekim. Možda za ženom koja ga je ostavila, ili nekom djevojkom u koju je bio nesretno zaljubljen.

— I njega je ubojica ustrijelio dok je radio u polju?

— A ne, njega nije. Taj nikada nije radio u polju. Njega je ubojica ustrijelio u kući. Našli su ga

na podu u kuhinji. Netko je pokušao na ulazna vrata, netko tko je znao da Levi Trent živi sam u kući, a kad mu je Levi otvorio vrata, ustrijelio ga. Njegova je farma sada napuštena, kao Lockwoodova i ona Eda Milтона, zapadno od Trentove.

— I Milton je također odse-lio?

— Da i to navrat-nanos kad je vidio kako je prošao njegov susjed Levi Trent. Milton je bio čovjek slabih živaca, stoga se nisam iznenadila kad sam čula da je pokupio ženu i djecu i do-slovce pobjegao odavde.

Lark odgurne šalicu od sebe. Iz dvorišta su do njih dopirali cvrkutavi glasići zaigranih dje-vojčica.

— Tri napuštene farme — prošaptao je Lark kao za sebe.

— Tri do sada, naime, prije umorstva Earla Forda. Earlova bi smrt mogla natjerati Hillove da odsele... Jao, kava se ohlad-njela. Hoćete li da je podgri-jem?

— Ne, hvala. Odsele li Hillovi, ostat ćete samo vi, Lovenovi i Fordovi.

— Samo mi, ali ćemo ustraja-ti. Mi se nećemo tako lako pre-dati. Nas će doista morati pou-bijati ako se žele dočepati naše zemlje. Ne, nemojte misliti da se ne bojim. Bojim se. Možda i više nego ostali, ali ja nemam kamo otići — priznala mu je iskreno Charity.

— Pazite, rekli ste, ako se žele dočepati vaše zemlje. Znači li to da je već netko htio kupiti vašu zemlju?

— Krivo ste me shvatili. Re-kla sam to tek tako. Alu i meni nitko nije nikada ponudio ni centa za našu zemlju, a za osta-le farmere ne znam. Najvjero-

jatnije da nije. A ako je netko o tome i razgovarao s Alom, on je zaboravio da mi to spomene.

— Možda je netko s njim i razgovarao, a vaš je muž mislio da to nije vrijedno spomena.

— Možda. Uostalom ne vidim kakve to veze ima s umorstvi-ma. Ubojica je jamačno mani-jak koji ubija iz užitka. Uvjere-na sam u to. Svi tako misle.

— I u gradu tako misle. Mož-da imate pravo, samo ja za to tražim dokaze.

— Ubojica mrzi farmere, to je očito. Možda je on nekada bio nadničar na nekoj farmi gdje su ga uvrijedili, pa se sada osvećuje za nepravdu koju su mu nanijeli.

— I to sam već negdje čuo.

Charity je zašutjela dok je Lark zamišljeno buljio kroz otvorena vrata u dvorište.

— Žao mi je što vam nisam mogla više pomoći — rekla je napokon žena.

— Pomogli ste mi i više nego što mislite — odvratio joj je Lark da je utješi, pa dodao: — Rado bih porazgovarao s osta-lim farmerima oko jezera prije nego što odsele.

— To ste se dobro dosjetili, samo...

— Šta samo? Ako mislite da se bojim tajanstvenog uboji-ce...

— Ma ne, nisam to mislila. Ubojica se uvijek smiri dan-dva poslije zločina. Mislila sam da bi bilo najbolje da i ja s vama pođem. Farmeri su postali vrlo sumnjičavi i oprezni, pa bi mo-gli zapucati u svakog stranca koga vide da se mota oko njiho-vih farmi ili jaše uz jezero.

Prestridge joj se blago nasmi-ješio.

— Vidite, na to nisam mislio.

A imate li vremena da pođete sa mnom, gospodo Gunderson?

— Zovite me Charity. Tako me zovu svi moji prijatelji, a ja ću vas zvati Lark. Ne sjećam se više vašeg prezimena.

— Prestridge.

— Oh, da, sad sam se sjetila. Pisalo je u punomoći. A smijem li vas zvati Lark?

— Naravno.

— Dobro. Uskoro će podne. Priredit ću nešto za ručak, a onda put pod noge. Djevojčice ću ostaviti kod Hillovih, a ja ću poći s vama.

— Ne bih vam htio smetati.

— Ne smetate vi meni. Odmorite se malo dok ja završim ručak. Osjećajte se kao kod kuće — rekla mu je Charity prije nego što je otišla u kuhinju.

XV

Sat poslije ručka izvezli su se kolima iz Gundersonova dvorišta i zaputili cestom prema Lockwoodovoj farmi. Charity je držala za uzde krupnu kobilu koja je na njezinoj farmi obavljala dvostruki posao. Vukla je plug i kola.

Djevojčice su sjedile otraga u kolima. Lark Prestridge, s puškom u krilu, sjedio je na klupi pokraj Charity Gunderson koja je upravljala kolima. Larkovi su živci bili napeti i neprekidno je gledao okolo da ne bi slučajno upali u zasjedu. Počela ga je čak peći savjest što je izvukao Charity i djevojčice iz kuće i izložio ih nepotrebnjoj opasnosti.

— Pogriješio sam. Nisam vas smio odvući od kuće gdje ste bili na sigurnom — rekao je Lark i prekinuo neugodnu šutnju.

— Nemojte se ljutiti, ali ja se osjećam sigurnije i ugodnije s vama nego sama u kući.

Prestridge slegne ramenima. Znao je on dobro da se ubojica neće skanjivati da zapuca iz zasjede u ženu i djecu, usprkos tom što ih on prati.

— Vi ostanite s djevojčicama kod Hillovih. Mogu ja i sam dalje.

— I sam poginuti. Ne, ni govora. Ja idem s vama. Eno, ono tamo je Lockwoodova farma.

Lark pogleda u pravcu njezina kažiprsta. Krov kuće i staje uzdizao se iznad vrhova drveća. Kad su zaobišli brežuljak, vidio je cijelu farmu, ograđeno dvorište, staju, koral i kokošinje. Zapuštenost je na njima već ostavila trag. Korov je izbijao posvuda, gušio povrtnjak i polja koji su venuli od suše.

— Korov raste i bez kiše. Još koji mjesec i Tomova će farma obrasti u koprive i šaš — rekla je tiho Charity.

— Šteta što ostali farmeri nisu došli pokupiti ljetinu — napomenuo je Lark Prestridge poslije duga ogledavanja farme.

— Nemaju vremena. Nadničari su se od straha razbježali na sve strane, a ukućani ne dopiju sve obraditi ni na svojim farmama. Hoćete li da stanemo? — upitala ga je Charity.

— Ne, hvala, neću. Pođimo dalje, ovdje nemam s kime razgovarati. Što će biti s Lockwoodovom farmom za mjesec — dva?

Charity udari uzdama kobilu po sapima, da joj ubrza korak.

— Caroline, Tomova žena, nada se da će je prodati. Ostavila je dokumente kod Hotchkissa, trgovca mješovitom ro-

bom u gradu. A zašto me to pitate? Da je možda vi ne namjeravate kupiti? — upitala ga je Charity glasom punim nade.

Oči su joj živo zasjale, ali se žar učas ugasio kad je čula Larkov odgovor.

— Odakle meni novac da kupim farmu. Pitao sam tek tako — odvratio joj je Lark Prestridge, upamtivši dobro ime trgovca mješovitom robom koji se zanimao za imanja uz jezero Arabella, pa brzo dodao:

— Hoćete li i vi prodati farmu? Ne znam kako ćete je obraditi bez nadničara.

— Snaći ću se ja već nekako. Neću pokupiti cijelu ljetinu nego samo koliko mogu i dospijem. A iduće ću godine, ako još budem živa, posijati samo onoliko koliko mogu i požnjeti, koliko mi treba da ne umremo od gladi ja i moje djevojčice. A kako imanje nije zaduženo, već ću se nekako snaći. Naravno, ako vi uhvatite tog ubojicu, onda ću opet naći nadničare i sve će biti kao prije.

Vozili su se po ugodnu, premda toplu danu. Divlje su patke gakale i neprestano prelijetale jezero. Tu i tamo stoka je pasla travu, a Lark je vidio i maleno stado ovaca koje je njihov gazda držao najvjerojatnije zbog vune, a ne zbog mesa.

Visoko iznad njihovih glava dva su jastreba kružila nebom u potrazi za plijenom, a s onu stranu jezera čulo se tužno zavijanje psa. Charity je nakrenula glavu i slušala ga neko vrijeme, dok je kobila ravnomjerno kaskala i vukla za sobom kola po zapuštenoj cesti.

— To zavija Miltonov pas. Nije htio otići od kuće. Ja sam ga

htjela uzeti k sebi, ali nije htio ići sa mnom. Dvaput sam išla po njega, ali uzalud.

— Zašto ga niste zavezali?

— Nikada ne bih mogla držati psa na lancu. A treba mi dobar pas čuvar, možda i dva.

Lark se blago nasmiješio. Charity Gunderson se nije bojala života, unatoč tome što je ostala samohrana udovica koja je morala podići na noge dvije malodobne kćeri i obrađivati farmu od stotinu i šezdeset jutara zemlje dok na nju vreba smrt. Divio se srčanosti i odvažnosti te žene i njezinoj jakoj volji za životom, pa se zakleo da će uhvatiti zločinca, ako ni za šta drugo, a ono barem stoga da bi ta hrabra žena i brižna majka mogla živjeti i raditi u miru.

Farma Galena Hilla bila je uzorno gospodarstvo koje je sjalo od čistoće i urednosti. Dvorište je bilo pometeno, živica potkresana, stabla voćaka premazana vapnom.

Kuća je bila kao nova, a staja uredna, najveća i najljepša gospodarska zgrada u dvorištu. Bila je svježe okrečena, pa se ni najveća i najurednija gradska konjušnica nije mogla s njom mjeriti.

— Hill vodi uzorno gospodarstvo — napomenuo je Lark Prestridge, kad je Charity zaustavila kola ispred kuće Hillovih.

— Galen je napredan poljoprivrednik — odgovorila mu je Charity i zagledala se u kućna vrata koja su se u taj čas otvorila.

Izišla je na vrata mršava žena u kućnoj haljini i pregači, zalizane prosijede kose počeo

šljane na potiljak, prijazna tam-noputna lica.

– Charity! Odakle ti ovdje?

– povikala je veselo, brišući ruke u pregaču.

Dječurlija je, čim je čula Charityn glas, istrčala iz kuće i sjatila se oko kola. Mary i Maggie iskočile su odmah iz kola i otrčale zajedno s njima pod visoku topolu gdje im je bilo omiljeno mjesto za igranje.

– Patience! – povikala je Charity u zanosu i nastavila kad se buka dječurlije malo stišala:

– Ovo je Lark Prestridge, zamjenik okružnog šerifa. Došao je uhvatiti ubojicu, Lark, ovo je gospođa Hill – upoznala ih je Charity Grunderson.

– Patience, smijem li ostaviti djevojčice kod tebe dok Lark ne provedem naokolo i predstavim ostalim farmerima uz jezero?

Patience Hill se tužno nasmiješila.

– Ostalima! Pa ostadosmo samo mi, Lovenovi i Fordovi. Čula si za Earla, zar ne?

– Da čula sam ali to je možda bilo posljednje umorstvo. Došao je pomoćnik okružnog šerifa da nas zaštititi. A gdje ti je muž? Lark bi želio s njime razgovarati.

– U polju je. Hoće li djevojčice ostati s nama do sutra ujutro?

– Ne neće, vratit ću se predvečer po njih.

Charity i Lark oprostili su se i krenuli prema Hillovu polju.

Farmera su našli kako se odmara u sjeni visoke topole. Hill je bio čovjek četrdesetih godina, onizak, kovrčave plave koše i gusta žuta brka. Bio je odjeven

u hlače od gruba sukna, izblije-djelu modru košulju, a na nogama je imao težačke cipele. Glavu je pokrivao crnim šeširom široka oboda koji mu je štitio oči od sunca. Oči mu bijahu kao u ptice gragljivice, sitne i žive, ali je svejedno ostavljao dojam umorna i utučena čovjeka.

Čim ih je Charity upoznala, zagledala se preko polja.

– Čini mi se da će ljetina biti plodna ove godine, Galene.

– Nadam se da hoće. Jeste li čuli za Earla, šerife? – upita je Larka.

– Jesam, čuo sam. A jeste li možda opazili nekog sumljivca ovdje u blizini jezera? – upitao ga je Lark.

– Nikoga! Došao sam ovamo u četiri ujutro. Sve sam moram raditi. Nadničari su se razbježali od straha.

– Jeste li vidjeli Linusa?

– Ne nisam. Ja se brinem o svojoj obitelji. Čim prodam ljetinu, odoh i ja oдавде.

– Odlučili ste da nas napustite – rekao je Lark Prestridge.

– Jutros kad sam čuo za Earla – rekao je farmer, pa brzo dodao:

– Charity kaže da me želite pitati što znam o ubojici. Ništa, ništa ja ne znam. Dolazi i odlazi, a nitko ga još nije vidio. Ubija iz zasjede.

– Je li vas netko pitao želite li prodati farmu?

Hill se trenutak ozbiljno zamislio.

– Ne, nije. Dolazio je neki čovjek prije godinu dana, ali on je htio kupiti moju ljetinu. Neki rančer, učinilo mi se. Samo on i nitko drugi. A vi sumnjate da

nas netko želi potjerati s naših imanja, zar ne?

– Istražujem sve što bi me moglo navesti na pravi trag – odgovorio mu je Lark Prestridge.

– Uzalud se trudite. Ubojica je neki manijak koji ubija iz čistog zadovoljstva. Stoga ću ja pokupiti svoju obitelj i odseliti čim mi se pruži povoljna prilika. Neću ponoviti grešku koju je učinio Tom Lockwood. Neću dopustiti da me ubije i da moja žena i djeca ostanu sirotinja cijelog života.

– Kako je učinio moj Al. Nastavi, Galene. Nemoj se osvrtni na mene. Al je bio prva žrtva i nije znao da ću ja ostati samohrana majka s dvije nezbrinute djevojčice – rekla je ozlojeđeno Charity Grunderson.

– Ne želim ja njega ocrniti, Charity, što ti je? Ja samo želim da se nešto takvo ne dogodi mojoj obitelji. I bojim se. Bojim se da nije sve prekasno.

– Ja se više ničega ne bojim – odvratila mu je Charity.

– Ne bojiš se? – začudio se Hill.

– Ne, ne bojim se jer nam je šerif poslao pomoćnika da uhvati ubojicu. I nadam se da je ubojici odzvonilo!

– I ja se nadam – ponovio je Hill i dodao: – Jer sam sve uložio u ovu farmu. Cijeli svoj život i teško će mi biti da je ostavim i otisnem se u svijet trbuhom za kruhom. Kažite mi, šerife, kako da vam pomognem?

– Držite oči širom otvorene – odvratio mu je kratko Lark i dao znak rukom Charity da potjera kobilu.

XVI

Uskoro su stigli na Lovenovu farmu. Loven ih je dočekaao na vratima s puškom u ruci.

– Vidio sam te još na cesti, Charity, ali nisam bio siguran da li si to ti jer muškarac sjedi kraj tebe – rekao je farmer.

– Zove se Lark Prestridge. On je pomoćnik okružnog šerifa. Došao je da uhvati ubojicu – rekla je Charity umjesto predstavljanja, dok su se muškarci rukovali.

– Krajnje je vrijeme da i vlad nešto poduzme. Jutros je opet ubio čovjeka – rekao je Loven ljutito, oštrim glasom.

– Već smo čuli – rekla je Charity.

– Jeste li opazili nekoga da se mota ovuda jutros ili jučer? – upitao je Lark.

– Ne, nikoga, a ako ga mislite uhvatiti, onda gubite vrijeme. Njega još nitko nije vidio, a on sada već zna tko ste vi i da ga hoćete uhvatiti, pa će biti oprezniji – odgovorio mu je farmer.

– Je li netko dolazio ovamo s namjerom da kupi vašu farmu?

– Nije nitko. Zacijelo su vam svi isto odgovorili na to pitanje.

Prestridge kimne glavom. Loven opsuje i pljune.

– Znao sam ja to, šerife. Pucate u prazno. Nitko ne želi našu zemlju. Nas ubija neki ludak koji je žedan farmerske krvi.

– Sjećate li se nekog nadničara s kojim ste se posvađali?

Loven se zagledao prema jezeru i počeo po sijedoj čekinjastoj bradi.

– Nadničari dođu i odu. Prije godinu dana za mene je radio neki smutljivko. Bio je lijen i

morao sam ga tjerati da radi, ali se ne sjećam da sam mu se toliko zamjerio da bi poželio da me ubije. A kako se snalaziš sama? – upitao je Charity.

– Ne tužim se. Gospodarstvo, doduše, pomalo propada. Ne mogu sve dospjeti. Radim samo ono što je najnužnije. Navratili smo do Galena na putu ovamo. Sprema stvari. I on će otići čim pokupi ljetinu. A ti, jesi li se i ti predomislio?

– Ne, nisam. Ja ostajem! Ništa me ne može otjerati iz moje kuće, s moje zemlje koju sam natopio znojem! Ja ću se uhvatiti ukoštac i sa samim vragom da obranim što je moje!

– Ni ja se ne dam. Al i ja smo teško radili da nešto steknemo. Ne smijem ostaviti naš dom zbog uspomene na njega – rekla je odlučno žena.

– Šteta što tvoja farma nije bliže našoj. Predaleko si da bih mogao i na na tebe paziti. Amy mi je sinoć predložila da te pozovemo da dođeš s djevojčicama k nama – rekao joj je Loven.

– Hvala vam, ali mi ćemo se i same već nekako snaći. Larke, imaš li još koje pitanje?

– Recite mi tko pali ljetinu po poljima?

– Ubojica, naravno. Spalio je Miltonovu i Trentovu.

Sad će i na nas doći red.

– Širom otvorite oči. Ako primijetite išta sumnjivo, javite mi. Ja sam odsjeo na svratištu Phina Gribblea.

– Dok ja vama javim što se ovdje događa, palikuća će već daleko odjezditi. No ja ću se braniti. A kamo ćete sada?

– Do Fordovih – odgovorila mu je Charity i podigla uzde.

– Amy im je ispekla kruh i kolače. Kažite im da ćemo doći predvečer – doviknuo je za njima Loven.

– Dobro, a ti pozdravi Amy – odvrtila mu je Charity.

Kola su zaštropotala niz cestu i zakrenula iza zavoja koji je dijelio Lovenovu farmu od jezera Arabelle. Charity je uzdahнула.

– Ništa niste doznali. Odgovori koje ste dobili na pitanja, ništa vam nisu otkrili.

– Imate pravo, ali sam upoznao ljude koji žive oko jezera.

Charity ga je pogledala ispod oka.

– Vi mislite da bi netko od njih mogao biti tajanstveni ubojica, zar ne? Zato ste i željeli da ih upoznate.

– Sumnjam u svakoga. No, ako su mi rekli istinu, da im nitko nije nudio da kupi njihove farme, onda to isključuje mogućnost da bilo tko želi da se domogne njihove zemlje.

– Oni su vam rekli istinu. Zašto bi vam lagali? – gotovo je ogorčeno rekla Charity.

– Lagali su ako su u zavjeri s nekim tko želi zemlju oko jezera. No, kako sam vam već rekao, čini mi se da nisu, premda me to stalno kopka. Vi i vaši susjedi mislite da ubija manijak. Ja baš u to sumnjam, to više što se nitko ne sjeća da je s posla najurio nekog nadničara koji vam se sada sveti.

– Farmeri su vrlo popustljivi i blagi prema nadničarima, jer ih teško nađu. Ljudi radije rade sa stokom nego da obrađuju zemlju.

– Takav sam i ja – priznao je Lark.

Doduše, svaki je posao prihvaćao, naročito kad bi mu zavijalo u crijevima. Bio je zapravo sretan što ga je John Foreman imenovao za pomoćnika. Tako je upoznao i Reubena Cadea koji mu je obećao posao kauboja na ranču Lazy C.

Odjednom je prestao sanjari. Opazio je čovjeka u grmlju. I Charity ga je vidjela. Zaustavila je kola. Kad je zgrabio henrijevku, čuo je Charity koja je s olakšanjem uzdahnula.

– To je Frank Ford – rekla je i pokazala prstom u grmlje.

– Frank, ja sam, Charity Gunderson!

Frank je spustio lovačku pušku dvocijevku i izišao iz grmlja. Blago je kimnuo glavom ženi i hladno odmjerio Larka.

– Već sam vas negdje vidio, zar ne?

– Sinoć u salunu Bullhead.

– Oh, da, sad se sjećam. Što želite?

– Ja sam pomoćnik okružnog šerifa. Došao sam da uhvatim ubojicu. Čuo sam da je vaš brat poginuo. Primite moju sućut.

Frank se pokunjio i zagledao u zemlju.

– Pogriješio sam kad sam pomislio da je onaj čovjek koga ste sinoć ubili, Gabe Hartline, ubojica – priznao je tužno Frank.

– I ja sam se prevario.

– Jeste li doznali zašto vas je htio ubiti? –animalo je Franka.

Najverojatnije me je zamijenio s nekim drugim. A jeste li vi doznali tko je ubio vašeg brata?

Frank je zanijekao glavom.

– Pretražio sam okoliš. Nista nisam našao, čak ni praznu čahuru. Je li to zvijezda pomoćnika okružnog šerifa što je nosite na prsima?

– Da. Radim za okružnog šerifa u Kingdom Cityju, Johna Foremana – odgovorio mu je Lark Prestridge i postavio mu ista pitanja kao i ostalim fermerima. I čuo je iste odgovore.

Pošli su prema obali jezera. Lark je slušao razgovor Charity i Forda. Posjetio je sve farmere i čuo njihova mišljenja. Ni koraka nije napredovao u istrazi. Preostalo mu je još jedino da ubojicu nekako namami da izađe iz skloništa, ali kako?

– Želite li pogledati i Trentovu farmu? Nije daleko oдавде – upitala ga je Charity.

Okrenuo se i pogledao Charity u oči.

– Tamo nema nikoga, a vi se morate vratiti kući. Uskoro će noć.

– Da, moram po djevojčice i nahraniti stoku.

Lark je kimnuo glavom Franku Fordu.

– Izrazite sućut ocu u moje ime, molim vas. Kažite mu da ću sve učiniti da kaznim čovjeka koji je ubio Earla.

– Reći ću mu. Vrlo je utučen zbog Earlove smrti. Možda ga to prene iz obamrlosti – odgovorio mu je Frank.

– Do viđenja – pozdravio ga je Lark kad je Charity potjerala kobilu da povuče kola natrag cestom kojom su i došli.

– Loven je imao pravo kad je rekao da ste predaleko u gradu. Preselite k meni – predložila mu je Charity.

– Hala. Razmislit ću.

Cesta je vodila uz samo jezero i šuma je odisala vlagom. Šu-

tjeli su, utonuli u misli, kad je odjeknuo pucanj iz revolvera. Metak je pogodio u naslon sjedala na kolima. Lark je zgrabio pušku i iskočio iz kola.

— Bježite odavde i nemojte se zaustavljati dok ne stignete do Lovenovih — povikao je ženi na kolima.

XVII

Utrčao je u guštik i bacio se na zemlju. Očekivao je još jedan hitac, ali se prevario.

Tišina, mrtva tišina zavládala je šumom. Naćulio je dobro uši i širom otvorio oći. Ćinilo mu se da je sam na svijetu.

Ćekao je desetak minuta, a onda pošao u potragu za ubojicom. Nikog nije našao. Opsovao je i vratio se na cestu.

Osjećao se neugodno jer je znao da ga ubojica pratio cijelo popodne. Zastao je kad je ćuo topot konjskih kopita.

— Jeste li ga uhvatili? — povikao je Loven ćim ga je ugledao.

— Nisam ga ni vidio — priznao je razočarano Lark.

— Charity mi je rekla da je za dlaku promašio. Mislite li da je gaćao vas, ili možda nju?

— Ne znam — odvratio mu je Lark, prihvatio ispruženu ruku i popeo se na sedlo iza Lovená.

— Mislím da je pucao na nju. Ona je sada vlasnik farme na jezeru. — Je li Charity sretno stigla do vas?

— Da. Bila je vrlo uzbućena. A jeste li razgovarali sa starim Linusom?

— Razgovarao sam s Frankom.

Ćim je to rekao, Larka je počela izjedati sumnja. Ubojica je pucao na Charity i na njega

ćim su se oprostili od Franka. On je morao ćuti pucanj. Zašto nije dotrćao da vidi što se dogaća? Kaže daje spavao kad je ubijen njegov brat!

Kad su dojahali do Lovenove kuće, ugledao je Charity pred vratima. Razgovarala je s nekom ženom. Vjerojatno je to Amy, Lovenova žena, pomislio je.

— Jeste li dobro? — povikala je Charity ćim ga je vidjela.

— Sretan sam da se vama ništa nije dogodilo.

— Jeste li ga vidjeli?

— Ne, nisam. Možda ću ga šćepati idućí put — rekao joj je osorno.

— Nemojte se ljutiti, molim vas!

— Ne ljutím se, nego mislim da će uskoro noć i da bismo morali krenuti natrag kući.

Charity se odmah popela u kola. Mahnula je Lovenovima na rastanku. Lark je sjeo pokraj nje. Žena je potjerala kobilu i kola su krenula niz cestu.

— Mislíte li da je mene htio ubiti? — upitala ga je poslije duge šutnje.

— Ne znam. Vas ili mene, svejedno. Sreća što je promašio. Nego, kažite mi, je li Milton proćao svoju farmu prije nego što je odselio?

— Ne, nije. Ućinio je isto što i Caroline Lockwood. Ostavio je dokumente trgovcu mješovitom robom, Hotchkissu. Rekao mu je neka je proća po bilo kojoj cijeni.

Opet taj Hotchkiss, pomislio je Prestridge. I dok je razmišljao o trgovcu mješovitom robom, stigli su na farmu Golena Hilla gdje su ih čekale Maggie i Mary.

Ukricali su djevojčice u kola, zahvalili se Patience i Hill što ih je čuvala. Galen je bio još negdje u polju pa su pošli polagano dalje.

— Jeste li išta doznali iz razgovora s farmerima? — upitala ga je Charity kad su stigli do međe između Hillove i Lockwoodove farme.

— Ništa, baš ništa — priznao joj je razočarano.

— Čini mi se da je ubojica namjeravao ubiti Franka ili Linusa i da smo mu mi pomrsili račune.

— Jutros ste mi rekli da ubojica ubija dvaput u istom danu.

— Točno, ali sad mislim drukčije. Čini mi se da ne ubija sam, nego da ih ima više. Znači da to nije manijak koji ubija iz zadovoljstva. Ubojica je do sada uvijek pucao iz puške, a na nas je pucao iz revolvera, što bi moglo značiti ... zaboga, vidite li onaj dim?

Charity je podigla glavu i zaklonila oči rukom. Ukočila se od straha.

— Zaboga, to gori moja kuća! — povikala je i ošinula kobilu bičem.

XVIII

Kola su bučno klopotala i poskakivala dok su jurili po neravnoj cesti. Lark je privukao djevojčice k sebi i zagrlio ih, da ne ispadnu iz kola.

— Staja gori! — rekla je Charity odsječnim glasom kad su izbili iz šume i ugledali dvorište.

— Stoka je u staji. Naše krave i konj! — povikala je uspaničeno, a Mary je počela plakati kad je to čula.

Prestridge je ustao i podigao pušku. Vidio je sjenu čovjeka u tamnom ogrtaču i šeširu s bakljom u ruci. Istrčao je iz suše iz koje je već sukljao dim te se zaputio prema kući.

Opalio je metak u palikuću. U tom ih je trenutku opazio čovjek s bakljom. Zastao je. Prestridge ga je promašio i opsovao, a čovjek je bacio nekoliko puta uzastopce, ali kako su se kola tresla, ne pogodi cilja.

— Djeco, brzo, donesite vedra iz kuće — vikala je Charity još prije nego što su se kola zaustavila u dvorištu.

— Otvorite brzo vrata staje! Istjerajte stoku na dvorište.

Prestridge je s puškom u ruci skočio s kola gotovo u istom trenu kada i Charity. Bacio je letimičan pogled prema jezeru. Palikuća je nestao u guštari. Sreća da su stigli na vrijeme da ugase vatru koju je palikuća podmetnuo pod suhu kukuru-zovinu u staji i suši.

Pošto je naslonio pušku na zid kuće, Lark je uzeo praznu vreću i otrčao do bunara. Umočio je u vedro puno vode.

— Izvucite još jedno vedro vode — povikao je djevojčicama, a potom uzeo vedro puno vode i mokru vreću i otrčao prema staji.

Polio je vodom zid staje iznad plamenih jezika, a zatim počeo udarati mokrom vrećom po vatri.

Charity Gunderson istjerala je dvije krave i konja u dvorište, još prije nego što se staja napunila dimom.

Čim se vreća osušila, uzeo je vedro i otrčao natrag do bunara. Djevojčice su mu ponovo napunile vedro vodom. Prestridge

je opet umočio vreću i vratio se u staju da ugasi pougljenjene daske koje su još tinjale.

Izišao je na dvorište i obrisao znoj sa čela. Charity je utjerala krave i konja u maleni koral u dnu dvorišta u kojem je Prestridge ostavio svog ridana. Kokoši su se razbježale po dvorištu i uplašeno kokodakale, a iz svinjca se čulo roktanje krmača koje je uznemirio dim.

Vatra je bila ugašena. Ostavila je za sobom samo nekoliko pougljenjenih dasaka kao podsjetnik na nesreću što se mogla dogoditi da nisu stigli na vrijeme. Međutim, suši više nije bilo spasa. Pretvorila se u veliku buktinju. Oganj je prožidrao plamenim jezicima.

— Suša je izgorjela — rekao je suho Prestridge kad je stao uz ženu koja je zajedno s djevojčicama nijemo promatrala prizor pred sobom.

Charity je još bila zadihana od trčanja i napora. Dim joj je zagaravio lice, kosa joj je visjela u pramenovima niz vrat i ramena.

— Glavno da smo spasili staju i stoku. Suša je bila i tako prazna — rekla je i slegnula ramenima. — Idem u staju da vidim da nije možda negdje vrcnula iskra — rekao je Lark.

— Čekajte, idem i ja s vama — rekla mu je Charity pa doviknula djevojčicama:

— Idite u kuću i postavite stol za večeru. Mi ćemo odmah doći.

Lark se sagnuo. Uzeo je pušku i vreću kojom je gasio vatru, pa pošao za Charity. Čekala ga je na ulazu u staju. Gledala je prema guštari i Prestridgeu se učini da nazire strah u njezinim očima.

Ušao je u staju. Opipao je sve daske da vidi jesu li još vruće, udišući istodobno zrak ne bi li osjetio smrad dima u nekom kutu u koji je pala iskra.

Ništa nije osjetio, a daske i grade bile su hladne.

— Najbolje je da stoku ostavite pod vedrim nebom dok se staja provjetri — rekao joj je kad se vratio na ulaz u staju.

— Ostavit ću ih noćas u koralu, a vi ostanite ovdje i prenoćite s nama.

— Pa, nisam namjeravao — počeo je Lark i bacio pod zid morku vreću.

— Molim vas, ostanite! Uz vas ću se osjećati sigurnije.

— Vi ste vrlo pristala i sposobna žena, i mnogo toga znate i možete učiniti bolje nego ja — odgovorio joj je i pošao prema kući.

Charity je trenutak ostala nepomična, a onda je pognute glave protrčala pokraj njega ravno u kuću.

I u tom trenu prasnula je puška i proparala tišinu sumraka. Lark Prestridge se u trzaju napola okrene i pade na zemlju.

XIX

Ošamućen, sljepoočnica ga je užasno pekla, Prestridge pokušao ustati. Ruke su mu otežale i oslabile, pa se podigao samo nekoliko centimetara.

Kao kroz maglu vidio je Charity Gunderson. Sagnula se i čuo je da mu nešto govori o njevoj pušci. Zatim je čuo henrijevku kako štekće i tad se dosjeti da žena puca u skrivenog napadača.

Potresao je glavom. Vid mu se malo razbistrio. Podigao se na noge. Cijelo mu se dvorište

zavrtjelo pred očima. Zatim je čuo ženin glas:

— Lark! Lark! Jeste li ranjeni?

Polagano je kimnuo glavom.

— Okrznuo me metak iza uha. Nije to ništa — rekao je i opipao ranjeno mjesto.

— Uopće ne krvarite.

Položila je pušku uza zid. Odmaknula se od njega. Lark je uzeo henrijevku, napunio je i zagledao se u gustu šumu.

— Jeste li ga pogodili?

— Ne znam. Vidjela sam odakle je pucao. Tamo iz šikare, iza onog debelog hrasta. Ispraznila sam henrijevku pucajući u šikaru, čim sam vidjela da niste teško ranjeni.

— Pogledat ću — prošaptao je i ubacio metak u cijev puške.

— Pričakajte još malo dok se oporavite od šoka.

— Ne brinite — odvratio joj je i pošao pomalo nesigurnim korakom prema šumi.

Bio je siguran da je ubojica pucao u njega, a ne u Charity Gunderson. Ubojica zna tko je on i zašto je došao u Arabellu.

Sjetio se i Gabea Hartlinea. Je li ga taj revolveraš zamijenio s nekim drugim, ili je baš njega čekao? Ako je njega čekao, onda ubojica nije neki luđak kako misle ljudi u gradu i oko jezera, a ni neki nadničar koji se osvećuje. Posrijedi je urota, zaključio je Lark Prestridge, — u koju je bio upleten i Hartline.

Vjerojatno jedan isti čovjek nije mogao pucati na njega tog poslijepodneva iz revolvera u papratištu Linusa Forda i uvečer potpaliti Gundersonovu staju i pucati zatim u njega iz puške.

Doduše, na brzu i žilavu konju palikuća ih je mogao stići i

prstići, jer su se oni usput zaus-tavljali, a i kobila Charity Gunderson nije trkaći konj.

A tko je njega odao? Sumnjao je u Johna Foremana. Taj mu čovjek nikada nije bio prijatelj. Zavidan, često se zamjerao ljudima i nitko ga nije volio zbog njegove osvetoljubivosti.

Ali John Foreman je imao velikih političkih ambicija i ne bi za njim poslao plaćenog ubojicu. Nije valjda toliko glup, osim ako...

Osim ako John Foreman nema na umu bolji i probitačniji posao nego što je politika! Posao kojim bi se za kratko vrijeme obogatio.

Foreman je bio odveć srdčan onog dana u Kingdom Cityju. Naravno, nije imao dokaza za Foremenovo licemjerje, pa je odlučio da o tome nikome ne govori.

Slegnuo je ramenima i krenuo u šumu. Ništa nije našao. Palikuća je dao petama vjetra čim je Charity Gunderson na njega otvorila vatru iz henrijevke. Okrenuo se i vratio u kuću.

Kad je otvorio kuhinjska vrata, zapljusnuo ga je ugodan miris hrane.

— Niste se trebali toliko truditi. Ja sam se namjeravao večeras vratiti u grad — rekao joj je Lark i blago joj se nasmiješio.

— Najprije večerajte, a onda idite ako hoćete.

— Odviše se trudite oko mene. Ne znam kako da vam zahvalim — odvratio je i sjeo za stol.

— Ja ću vam kazati kad dođe vrijeme. Nego, jeste li što našli u šumi?

— Ne, nisam.

– Ne znam zašto, ali imam osjećaj da je još u blizini kuće i da vreba na nas.

– Možda bi bilo najbolje da vas i djevojčice odvezem natrag Hillovima.

– Bolje da vi ostanete ovdje s nama. Mjesta ima, a u grad možete i sutra ujutro, ako tamo ne morate još večeras.

– Ne, ne moram – rekao je i zagledao se kroz prozor u sumrak koji je polagano gasnuo.

– Onda ostanite, molim vas...

– Ostati ću i pokušati prevariti tog prokletog strijelca iz zasljeđe, ako se šulja oko kuće.

– Prevariti?

– Da. Čim večeramo odjahat ću prema gradu. Vi navucite zastore kao da idete na počinak. Ja ću se potom vratiti čim se spusti noć.

– Uđite na stražnja vrata. Ostavit ću ih odškrinuta.

– Kad se vratim, onda vi možete poći na spavanje. Ja ću stražartiti. Možda vam ponovo pokuša zapaliti kuću.

– I ja ću stražariti s vama. To je moja dužnost koliko, koliko i vaša. Uostalom, tko će vam kuhati kavu, pođem li ja na spavanje?

XX

Prestridgeova varka nije uspjela. Palikuća, ili je vidio Larka kad se vratio, ili je negdje imao pametnijeg posla.

Pošto je probdio cijelu noć, Lark je odjahao odmah poslije doručka, obećavši Charity da će se vratiti prije mraka. Htio je da čuje što se prepričava u gradu.

– Otidite u salun Yankee – tamo se mnogo toga čuje – sa-

vjetovala mu je Charity Gunderson.

Ali Lark ni tu ništa nije doznao. Barmen, plećati čovjek rumenih obraza i crvenih sitnih očiju, samo je sumnjičavo gledao Larkovu zvijezdu.

– Nitko nije došao u grad s jezera ni jučer ni danas. Nitko osim vas.

Zatim se uputio u Hotchkissovu trgovinu mješovitom robom. Upravo je počeo razgovarati s Hotchkissom kad je opazio Rubena Cadea koji je izlazio iz saluna Bullhead. Rančer je uzjahao konja i odjahao.

Hotchkiss također nikoga nije vidio. Lark se nadao da je i Martha Cade došla u grad s ocem. Uputio se u gradsku konjušnicu. Glavni konjušar također ništa nije znao ni vidio.

Pomalo razočaran Lark je ušao u salun Bullhead.

– Nitko nije došao s jezera dok vas nije bilo – odgovorio mu je Phin Gribble.

– A građani?

– Nitko. Smrt Earla Forda otjerala mi je sve goste. Čini mi se da ste i vi za dlaku izmakli smrtni – rekao je Gribble i zagledao u Larkovu ranu iza uha.

– Baš za dlaku – ponovio je Lark i ispričao Phinu kako je zamalo poginuo.

Phin Gribble tiho zazviždi.

– Jeste li ga barem vidjeli?

– Ne, nisam. Zrno me je ošamutilo na trenutak. Charity, gospođa Gunderson, pograbila je moju pušku i zapucala za njim. Nije ga pogodila. Pretražio sam cijeli kraj, ali ništa nisam našao.

Čini mi se da ste se vi i gospođa Gunderson sprijateljili. Vraška žena, zar ne?

Teško joj je samoj, ali neće propasti, uhvatim li ubojicu... ili ubojice.

Gribble nabra čelo i pogleda Larka Prestridgea.

– Ubojice? Miliste da ih ima više?

– Čini mi se. Vidio sam Reubena Cadea u gradu. Je li s njim došla i njegova kći Martha?

– Ne znam. A što sada namjeravate?

– Vratit ću se na jezero. Dobro ću pročešljati šumu južno od Gundersonove farme.

– Zar mi niste rekli da ste je već pretražili i da niste ništa našli?

– Odlučio sam da je pretražim i po danu.

– Dobro ste to zamislili. A želite li možda da vam Nellie priredi nešto za ručak prije nego što odjašete?

– Hvala. Jutros sam pjeo obilan ručak.

– I uvijek možete navratiti kod udovice Gunderson ako ogladnite – dobacio mu je Gribble u šali.

Prestridge je slegnuo ramenima i izišao iz saluna. Mogao je, ali nije htio. Charity ga je odviše obasipala pažnjom. Naglo je zastao obuzet nježnim osjećajima. Martha Cade je upravo izišla iz trgovine mješovitom robom i nasmiješila mu se kad ga je opazila.

– Dobar dan – pozdravila ga je.

Lark je dotaknuo prstom obod šešira i pošao joj u susret.

– Nadala sam se da ću vas vidjeti – rekla je djevojka kad joj je prišao.

Bila je u jahaćem kostimu od rebrasta samta, raskopčanoj

svijetloplavoj bluzi koja je neupadljivo otkrivala njezine oble grudi. Na nogama je imala crne čizme, a na glavi šešir.

– Želite li nešto od mene? – upitao ju je zanesen nadom.

– Ja... mi... moj otac i ja, željeli bismo da nas posjetite. Mogli bismo zajedno ručati. Mogli biste ostati i na večeri samnom, ako hoćete. Pokazat ću vam ranč, pa ću vas možda nagovoriti da dođete k nama radi ti...

Odjednom je zašutjela i zagledala se u zvijezdu na njegovim prsima.

– Nisam znala da ste šerifov pomoćnik.

– Samo kratko vrijeme. Moram uhvatiti ubojicu. Zar vam to smeta?

– Oh, ne, ni najmanje. To me iznenadilo. Jučer to niste spomenuli ni jednom riječi.

– Nisam se htio odati dok se ne snađem i ne upoznam ljude.

– Razumijem. – A hoćete li imati vremena da nas jedan dan posjetite? Otac bi možda želio s vama poslovno razgovarati. Otišao je u Crowfordsville i neće se vratiti prije mraka.

Lark je šutio da čuje što mu još djevojka želi reći. No Martha je zašutjela i zagledala se u brda onkraj grada.

Prestridge nije htio odbiti poziv. Očito, Reuben Cade mu je namjeravao ponuditi posao na ranču Lazy C. Zbunjivalo ga je zašto se Reuben Cade i njegova kći toliko za njega zanimaju.

– Naravno, ako ste prezaposleni i nemate vremena... Čuo je Lark djevojku kako mu se obraća. Opsovao je u sebi. Bio bi presretan da provede cijeli dan s Martom Cade, ali je mo-

rao obaviti i posao za koji je bio plaćen.

— Naći ću ja za vas vremena i prihvaćam vaš poziv, ali...

— Pa, dojašite predvečer i večerajte s nama. Opustite se poslije posla. Morate ponekad i jesti, zar ne?

— Doći ću, obećavam.

Zašutio je i zagledao se u daljinu prema jezeru Arabella. Crn oblak dima dizao se iznad obzorja. Vatra! Zar opet na Gundersonovoj farmi? Pogledao je u Marthu Cade i ponovno ga je obuzela sumnja.

Je li ga Martha namjerno zadržala da se ne vrati na jezero? Možda nema pravo, ali sumnjao je u svakoga.

— Recite mi, molim vas, jeste li me pozvali k vama stoga što vaš otac želi da provedem s vama cijeli dan?

Martha je nabrala čelo i pogledala ga u čudu.

— Obje to želimo. Razgovarali smo o tome jutros za doručkom.

Možda je i Reuben Cade umiješan u urotu protiv farmera s Arabella, pomislio je Lark Prestridge, pogledavajući u crni dim na plavom nebu, ali mogao se istodobno zakleti da Martha o tome ništa ne zna.

— Doći ću, hvala. Oprostite, moram odmah otići da vidim što se tamo događa — rekao joj je i pokazao rukom u dim na obzorju, pa se popeo na sedlo.

— Vatra! — zaprepašteno je kriknula Martha, pa dodala: — Idem i ja s vama. Možda ću vam moći pomoći!

— Gdje ste ostavili konja?

— U Hotchkissovoj staji. Idite, ja ću vas već stići — odgovorila mu je Martha.

XXI

Govorila je Miltonova farma.

Dok su Lark i Martha tamo stigli, napuštene su gospodarstvene zgrade izgorjele do temelja. A za njom je slijedila još jedna paljevina.

— I Lockwoodova je farma u plamenu — rekao je Prestridge utučeno, pokazujući u crni dim što je sukljao uvis na jugozapadu.

— Užasno! Tko to radi da mi je znati! Ludi ubojica? — prošaptala je Martha, a riječi su joj se jedva čule od pucketanja i huke razbuktala ognja.

Prestridge zakima glavom. Paljevine su zacijelo bile u vezi s tajanstvenim umorstvima, ali je radije držao jezik za zubima.

— Požurimo do Gundersonovih. Možda su Charity i djevojčice u opasnosti.

Sjahali su čim su došli u dvorište Gundersonove farme. Kuća se doimala praznom.

— Charity! — pozvao je Lark iz sveg glasa.

Nitko mu nije odgovorio. Potrčao je u staju, ali Charity nije bila ni u staji. Nije bilo ni kola. Charity je vjerojatno s djevojčicama pobjegla k Hillovima.

Volio bih znati što ju je uplašilo, pomislio je Lark Prestridge.

Martha ga je ponovo pogledala iskosa zamišljenim pogledom.

— Vi i Charity ste vrlo dobri prijatelji, zar ne?

— Jučer me upoznala s ostalim farmerima uz jezero. Jmačno bi mi netko od njih sprasio metak u glavu da me ona nije pratila.

– I ostali ste kod nje na večeri, zar ne?

– Da, jesam. Da nismo stigli na vrijeme i njezinu bi farmu opustila vatra – rekao joj je jer mu je bilo stalo da Martha zna istinu, pa je stoga nastavio:

– Ostao sam cijelu noć na straži.

– A tako – promrmljala je Martha i brže-bolje promijenila temu razgovora.

– Požurimo da vidimo je li Charity s djecom kod Hillovih – predložila je.

Ugledao je Gundersonova kola u dvorištu Hillove farme, kad su izbili iz šume i laknulo mu je. Čim su stigli pred kuću, vrata su se naglo otvorila i Charity je istrčala na dvorište. Za njom su izišli Galen Hill i njegova žena Patience. Galen je bio naoružan puškom.

– Nadam se da svi poznajete Marthu Cade – rekao je Lark kad je sjahao.

– Oh, da – odgovorila je hladno Charity.

Hill se blago naklonio, a Patience se nasmiješila.

– Zar nećete sjahati? – pozvala ju je domaćica.

– Vidjeli smo dim iz grada pa smo požurili do vaše farme – počeo je Lark govoriti Charity i prišao Marthi, ali je ona bila brža. Skočila je hitro na zemlju i pošla ispruženih ruku prema Patience i Hill.

– Zašto ste pobjegli? – upigao je Lark Charity.

– Bojala sam se za djevojčice. Ostavit ću ih ovdje i odmah se vraćam kući – odvrtila mu je Charity smrknuta lica.

– Izgorje i Trentova farma! – povikao je zaprepašteno Galen Hill, gledajući u visok stup

kovitlava dima. Vatra je bukta-la na tri napuštene farme.

– Možda nije Trentova. Možda je Fordova – dometnula je Patience.

– Ne bih rekao. Dim se diže sjevernije od Fordovih. Osim toga Linus i Frank stražare, a i Loven. Odsad ću i ja bdjeti. Možda biste mi mogli pomoći, šerife. Oko mene su sve same ženske.

– Meni je potrebniji nego vama. Petience zna pucati. Neka vam ona pomogne – prigovorila je odmah Charity.

– Imaš pravo – priznao je Galen Hill.

– A zašto ne pozovete pomoć iz grada? – začuđeno ih je upitala Martha.

Galen Hill se prezrivo nasmiješio.

– A koga? Svi se boje osvete ubojice. Uplašeni su kao zečevi.

– Morali biste se ujediniti i svi se zajedno boriti. Sigurna sam da bi vam moj otac pomogao da je ovdje – odgovorila mu je Martha.

– Dobro bi nam došla pomoć, pomoćnik šerifa ne može sve sam učiniti, a nas je malo – rekao je Galen Hill.

– Charity! Gori tvoja kuća! – povikala je prestrašeno Patience, pokazujući prema jezeru.

Svi su se zagledali u stup gуста dima na zapadu. Nije bilo sumnje. Gorjela je Gundersonova farma.

I što je bilo najvažnije, požar na Gundersonovoj farmi potvrdio je Larkovu sumnju da tajanstveni ubojica nije sam. Nitko ne može za nekoliko minuta projahati od Trentove do Gundersonove farme.

Lark je bio svjestan da mora odmah nešto učiniti. Mogao bi još stići do Gundersonove farme prije nego oganj sve uništi. Čak uhvatiti palikuću.

— Ja odoh da vidim što se tamo događa — gotovo je povikao i vinuo se u sedlo.

— I ja ću s vama! — doviknula mu je Charity, a Lark je čuo kad se obratila Marthi.

— Posudit ću vašeg konja. Moja su kola prespora.

XXII

Nije bilo više nade da se spasi ijedan komad pokućstva iz kuće. Od kuće su još ostali samo vanjski, goli zidovi koji su bili od kamena i nisu mogli izgorjeti. Staja je također gorjela ali je Charity stoku ostavila u koralu pa krave nisu stradale.

Čim su sjahali i zavezali konje podalje za plot gdje se nije osjećala vrućina ognja, Charity i Prestridge, oboje s puškama u ruci, stali su nasred dvorišta i promatrali požar. Zrak je bio zagušljiv i vruć, pun sitnih komadića pepela i žarkih iskrica koje su vrcale iz plamena. Dim se kao gusta magla vukao po okolišu, pa su i ptice zamukle i razbježale se.

— Kuću neće biti teško ponovo sagraditi. Ostali su zidovi — napomenuo je Lark Prestridge.

— Ali je zato sve ostalo izgorjelo. Odjeća, obuća, pokućstvo, hrana. Ništa, baš ništa nam nije ostalo — rekla je Charity tužnim glasom.

Glas joj je prepukao i okrenuvši se brzo, bacila se Larku u zagrljaj, jecajući i grcajući u suzama. Privio ju je k sebi da je utješi, dok je u njemu istodobno kipjela srdžba. Tko je stajao iza

ubojica i palikuća? Tko je podmetao požare, ubijao, i zašto? Zašto su se oni, tko god bili, tako uporno zaintačili da otjeraju farmere s njihove zemlje pa ne prezaju ni pred zločinima?

Da to nije djelo ludog ubojice ili nekog ogorčenog nadničara, bilo je više nego očito. Shvatit će to čak i ljudi oko jezera Arabella. Bila je to zacijelo urota nekolicine, iako se pitao tko u njoj sudjeluje i zašto.

Charity se izvila iz njegova zagrljaja, odmaknula od Larka i obrisala oči rupčićem.

— Možete li se negdje smjestiti dok ne odlučimo što ćemo dalje? — upitao ju je.

Vatra je počela jenjavati, ali je vrućina još bila nepodnosiva.

— Ako nemate kamo, ja vas mogu smjestiti kod Phina Gribblea u Bullheadu, u sobu iznad saluna.

— Mislim da će me Hillovi primiti — rekla je umornim glasom Charity, pa dodala:

— Kako je počelo možda će i oni već sutra biti pogorelci, bez kuće i kućišta. Oh, Lark, što se to događa?

Glas joj je ponovo zapeo u grlu, ali ovaj mu se put nije bacila u naručaj. Ukočeno je stajala i dlanovima pokrila lice.

— I ja bih volio da vam na to znam odgovoriti. Ne mogu prozreti zašto to rade, a još manje tko to radi. Moram priznati to me...

Odjednom je zašutio. Zagrljao je Charity i stisnuo joj prstima rame. Pogledala ga je začuđeno.

— Netko čuči skriven u šipražju desno od nas. Nemojte da opazi da ga vidimo — šapnuo joj je tiho u uho Lark.

Charity se ukočila od zatomljene jarosti, ali je svejedno progovorila ispod glasa:

— Ako je to gad koji je podmetnuo...

— Možda će vam ostali farmeri pomoći da ponovo sagradite kuću. Neće dugo trajati dok je postavite pod krov. Kako već rekoh, zidovi su tu, i ako svi dođu jedan dan u tjednu...

Charity se brzo snašla u novoj ulozi i povikala:

— Odlična ideja!

— Svi će farmeri doći na sastanak kod Galena Hilla — postavio je Lark glasno — pa ih onda možete zamoliti da vam pomognu. A sad podimo da s njima porazgovaramo.

— Nema više smisla ovdje stajati i buljiti u zgarište. Idemo, jer ćemo inače zakasniti na sastanak. Čim se svi okupimo, pokušat ću ih nagovoriti da mi pomognu.

Okrenuli su se i pošli prema konjima. Uzjahali su. Trenutak-dva Charity Gunderson je sjedila šutke i s tugom gledala u zgarište.

— Voljela sam tu kuću — prošaptala je i okrenuvši naglo konja, odjahala žustro niz cestu prema farmi Galena Hilla.

— Zašto ste izmislili onu priču o sastanku farmera, umjesto da na mjestu ustrijelite palikuću i ubojicu? — upitala ga je srditim glasom kad ju je stigao.

— Imate pravo. On je vjerojatno jedan od njih.

— Trebalo je da ga ubijem svojom rukom i da plati životom. Rekli ste jedan od njih. Zar ih ima više?

— Jamačno — odgovorio joj je Lark Prestidge i objasnio zašto tako misli, poktrijepivši svoj dokaz i činjenicom da jedan

čovjek ne može istodobno biti na dva mjesta i potpaliti dvije udaljene farme.

— A zašto smo odglumili ono o sastanku farmera kod Hillovih i popravljanju moje kuće? Zacijelo ste za to imali valjan razlog, pa sam i ja prihvatila razgovor, ali bi bolje bilo da smo ga šćepali i natjerali da propjeva.

— Kad sam ga vidio kako čuči u grmlju i prisluškuje naš razgovor, htio sam da čuje da sada imamo sastanak svih farmera kod Galena Hilla. Ako su svi farmeri tamo, palikuće će pomisliti da su ostale farme ostale nazaštićene.

— Nadam se — nastavio je Lark — da će odmah otrčati do svog vođe da mu to javi i da taj neće propustiti priliku da potpali Lovenovu i Fordovu farmu. Čini mi se da im se žuri, jer su požari zaredali jedan za drugim i da će stoga progutati meku.

— I nasrnut će na farme uvjereni da tamo nikog nema...

— Najprije će otići na Fordovu, jer je ona udaljenija od Hillove gdje su, kako oni misle okupljeni svi farmeri. Do Lovenove nikada neće stići. Mi ćemo ih dočekati na farmi Linusa Forda.

— Zasjeda — promrmljala je Charity.

Lark Prestidge je na to potvrdno kimnuo glavom.

— I čim jednom otkrijemo tko su ti ljudi, lako ćemo s njima obračunati i uhvatiti vođu.

— Šteta što se toga niste sjetili prije nego što su potpalili moju farmu — predbacila mu je Charity.

TRAG
biblioteka
kriminalističkih
romana

SIRIUS
biblioteka znanstvene
fantastike

ŽIVOT
ljubavni roman

LASO
vestern roman

POLDARK
roman u nastavcima

POPAJ
strip-zabavnik za
djecu i odrasle

TOM I JERRY

ALAN FORD
super-strip

– Nemojte očajavati. Svi će vam pomoći da ponovo sagradite kuću i staju. Sjetite se samo što je rekla Martha. Njezin će otac vrlo rado poslati nekoliko svojih momaka.

– A gdje ćete vi tada biti, Lark?

– Još ne znam.

Uskoro su ugledali Hillovu farmu. Lark je usporio konja i obrisao znoj s lica.

– Ja ne idem dalje s vama. Neću se ovdje zadržavati. Idem upozoriti Lovenu i Forda da se pripreme za okršaj. Molim vas, objasnite Hillovima kamo sam otišao i zašto.

– Ja bih rado pošla s vama. Dobar sam strijelac.

– I Hillu treba dobar strijelac. Zatreba li vam pomoć, opalite u zrak tri hica jedan za drugim.

– Razumijem – rekla je Charity i kimnula glavom.

– I još nešto. Molim vas recite. Marthi Cade da neću moći večerati s njom.

Charity je stisnula usne i pogledala u daljinu preko zelene uvale iznad koje su se još vukli oblaci dima.

– Dobro, hoću, ali ako ne bude htjela uvažiti...

– Uvažit će! Sretno! – doviknuo joj je Lark Prestridge, okrenuo konja i odjahao prema Lovenovoj farmi.

– Sretno! – povikala je za njim.

Tjerao je ridana da što prije stigne do Lovenovih. Odlučio je da se tamo ne zadrži dugo. Njihov će znak za opasnost biti četiri uzastopna hica u zrak. Nadoao se da će Fordove zateći na straži i bojao se da se stari čan-grizljivi Linus Ford ne usprotivi

da postavi zasjedu na njihovoj farmi.

XXIII

Frank Ford je zaustavio Larka Prestridgea čim je ridan zakoračio preko međe koja je dijelila Lovenovu farmu od Fordove. S uperenom dvocijevkom napeta kokota mladić je pozvao Larka da stane i spustio je pušku tek pošto ga je prepoznao.

– Što želite? – upitao ga je strogo.

– Smislio sam plan kako da uhvatimo palikuće i ubojice – odvratio mu je Lark.

Frank je malodušno slegnuo ramenima.

– Dosad ih još nitko nije mogao spriječiti... A je li ono goričela Gundersonova farma?

Prestridge kimne potvrdno glavom.

– Ostale su još samo Lovenova, Hillova i vaša. Želio bih razgovarati s vašim ocem. Podite sa mnom da ne bih morao ponavljati istu priču.

Frank je trenutak razmišljao.

– Idem po konja – rekao je napokon i nestao u šikari.

Linusa Forda su našli kako sjedi na panju duboko u guštari nedaleko od kuće. Stari Linus je imao revolver za pasom i pušku preko koljena. Podigao je glavu kad je čuo Larka i Franka. Ispljunuo je izvakani duhan i smknut gledao u Franka.

– Rekao sam ti da stražariš uz cestu!

– Stražario sam dok nije došao šerifov pomoćnik. Kaže da je smislio plan kako da uhvatimo ubojice. Hoće o tome s tobom razgovarati.

Prestridge osjeti kako ga starčeve oči strijeljaju dok je

razmišljao o onom što mu je sin rekao. Tiho i strpljivo Lark je čekao da čuje što će starac reći.

— Pomoćnik šerifa? — prozborio je Linus poslije oduže šutnje, pa nastavio: — A zašto niste rekli da ste šerifov pomoćnik kad ste ustrijelili onog čovjeka u Gribbleovu salonu? Da, šteta što taj čovjek nije bio ubojica. Moj bi sin danas bio živ.

— Žao mi je što ste izgubili sina — rekao je tihim glasom Lark.

— Ubojica je potpalio i Gundersonovu farmu, oče. Ostale su još samo naša, Hillova i Lovenova.

— Slutim da će se uskoro opet nešto dogoditi. A što ste vi to smislili? — upitao je Linus Larka.

Prestridge, je, čučnuvši ispred starca, ispričao kako je palikuća skriven u žbunju prisluškivao što su Charity i on razgovarali i kako je izmislio priču o sastanku farmera kod Hilla.

Linus je neko vrijeme vagao Larkove riječi, žvačući neprestano duhan. Napokon je odgovorio:

— Možda bi bilo pametnije da ste ga odmah šćepali da ga objesimo. Možda bi sve odao kad bi shvatio da se mi ne šalimo.

— Možda — ponovio je Lark nervozno trljajući bradu.

Bio je sve napetiji, jer je vrijeme brzo odmicalo, a još su se morali rasporediti za borbu i zauzeti položaje.

— Mislio sam da je bolje da ih sve namamim ovamo i da se tu s njima obračunamo. To će im ujedno biti i kraj.

— Ako nas posluži sreća.

Prestridge se napravio da nije čuo Linusovu napomenu.

— Žao mi je što im baš na vašoj farmi moramo postaviti zasjedu, ali oni će zacijelo najprije ovamo doći jer je vaša farma na osami.

— Vi ste od nas učinili žive meke, ali ja vam to ne zamjeram, ako ih doista pohvatamo i spriječimo dalja krvoprolića i paleže. Kažite nam što da učinimo i gdje da postavimo zasjedu.

— Jedan će ostati u kući, jedan će biti u staji, a jedan u dvorištu između kuće i staje.

— U suši gdje čuvamo sjemenje, oče, tamo je dobar zaklon — predložio je Frank.

— I jeste — složio se Linus i ustao.

— Hajdemo na svoja mjesta. Ja ću prirediti dobrodošlicu kopiletu koji mi je ubio sina — dodao je starac.

— A kako ćete ga prepoznati ako ih bude više? — upitao ga je Lark.

— Pucat ću dok ih sve ne pobijem i tako ću biti siguran da sam i njega ustrijelio — odgovorio mu je Linus.

Vodeći konje za sobom, Lark i mladi Ford pošli su za Linusom prema kući. Pošto je zavezao ridana za stup iza kuće, Lark se okrenuo prema starom farmeru.

— Razmišljao sam o onome što ste mi maloprije rekli. Vi morate poštovati zakon, Linuse. Ja ne želim da ih sve ubijemo, ako ne moramo. Ja ću ih najprije pozvati da polože oružje i da se predaju, a sud će ih poslije osuditi na vješala zbog zločina.

Stari Ford pljune, a oči mu jarosno zasjaše.

— Do vraga i zakon! Gdje je dosad bio? Mi smo se doseljenici od prvog dana morali sami

braniti, jer ovdje zakona nikada nije bilo. Baš je vladu bilo briga za nas! Što se nje tiče, mogli smo pripadati i Meksiku!

— Hajde, oče, nemoj se sada uzrujavati — promrmljao je Frank.

— Ti šuti, balavče, kad te nitko ništa ne pita! Još ti ni brada nije probila, a već bi htio zapovijedati — odbrusio mu je otac.

— Earl je umro radi ove far-me, oče, a ja sam stariji od njega. Mislim da i ja imam pravo reći što smatram da moraš poslušati pomoćnika šerifa.

— A ja kažem da neću! Prokleta vlada! Nikada nije ni prstom pomaknula da ...

— Mene su poslali ovamo — prekinuo ga je Lark Prestridge.

— I jesu ali tek pošto je nekoliko čestitih ljudi otišlo pod ledinu! Gdje ste bili kad je ubijen Al Gunderson? On je prvi poginuo. Zašto vas šerif nije onda poslao?

— Oče, pa poslao je nekoliko pomoćnika ... — podsjetio ga je Frank.

— Tek pošto je mučki umoreno nekoliko ljudi. Kako dugo su ostali? Nisu se pravo ni oznojili, a već su otišli. Zatražili smo pomoć od šerifa u Kingdom Cityju odmah poslije umorstva Ala Gundersona. Mogli smo isto tako kazati gluhom dobro jutro, dobili bismo isti odgovor. Na kraju smo morali pisati guverneru i zamoliti ga za pomoć.

— Nemam ja — nastavio je gorljivo Linus — ništa protiv vas. Vi ste prvi i posljednji čovjek koji je pokušao da nam pomogne. Ali ipak mislim da je zakon zakazao. Stoga ću ja uzeti zakon u svoje ruke i bit ću isto-

dobno sudac i krvnik ubojicama moga sina.

— Cijenim vašu odvažnost — počeo je oprezno Lark — i da sam na vašem mjestu vjerojatno bih se osjećao prevaren kao i vi. Ali ja sam položio zakletvu da ću čuvati zakon i vaše mišljenje i raspoloženje ne može na to utjecati. Ja hoću te razboj-nike žive, ili barem onoliko njih koliko ih se preda. Molim vas obojicu da mi pomognete u obavljanju dužnosti koja nije nimalo ugodna, jer ću inače morati sam da ih pohvatam. Vješanje tih zločinaca zbog njihovih zlodjela čut će se nadaleko i učvrstiti će zakon i red u ovoj zemlji.

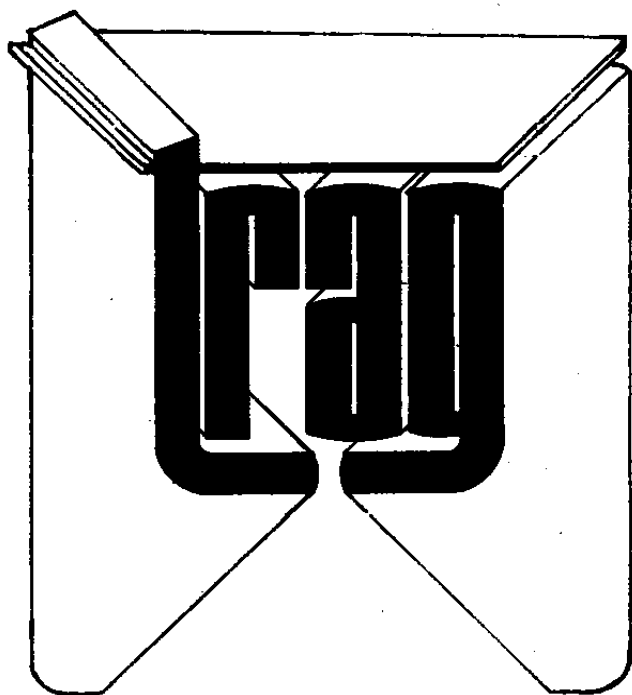
— Čini mi se da pravimo razanj, a zec je još u šumi. Čak ne znamo ni koliko ih je, a već ih pokopavamo — rekao je razborito Frank.

— Neka bude što bude — rekao je stari Ford i nastavio: — Vi, pomoćniče šerifa, nađite zaklon u kući. Ti Frank, idi u sušu, a ja ću stražariti na prozoru sjenika iznad staje. Odande se pruža dobar vidik na sve strane. Čim mahnem šeširom, znači da nam netko dolazi u pohode.

Frank se s dvocijevkom preko nadlaktice i vrećicom punom naboja zaputio prema suši u sredini dvorišta.

— Hoće li me tvoj otac poslušati ili ću se morati radi tih zločinaca s njim zavaditi? — upitao je Lark Franka kad su ostali sami.

— Tko to zna što se starome mota po glavi. Ogorčen je zbog Earlove smrti. Tvrdi da bi Earl danas bio živ da se vlada umiješala na vrijeme, što je i istina — odgovorio mu je Frank, pa

**TRAG – SVJETSKI KRIMINALISTIČKI
BESTSELERI – MJESEČNIK!
IZLAZI SVAKOG 13. U MJESECU!
NA POVEĆANOM BROJU STRANICA.
ODSAD U TRAGU SAMO NAJBOLJA
OSTVARENJA KRIMINALISTIČKE LITERATURE!**

POTRAŽITE KOD SVIH PRODAVAČA NOVINA!

dodao: — Oni su gore u mekanim naslonjačima zaboravili da mi postojimo.

— Prošla su ta vremena — utješio ga je Lark i napomenuo: — Žalosno je, doduše, da je nekoliko nevinih ljudi moralo stradati, pa da se guverner sjeti da i ovdje žive i rade ljudi koji čestito zarađuju svoj kruh. Farmeri moraju preboljeti gubitke, pomiriti se s onim što se dogodilo i početi sve ispočetka. Uzme li čovjek sam zakon u svoje ruke, zlo mu se piše.

Frank je mirno stajao i slušao što mu govori Lark Prestridge. Lice mu se sjalo od znoja. Obrišao je vlažne dlanove o nogavice hlača. Bez riječi je čekao da Lark završi govoriti.

— Što se mene tiče, pomoćniče šerifa, mislim kao i vi. Držim da će biti najbolje da svi zaboravimo što se dogodilo i postanemo dio ove zemlje dok još ima vremena. No ja ne mogu govoriti u ime oca. Moramo pričekati da vidimo što je on naučio.

Lark kimne glavom. Barem je bio siguran u Franka ako ga ipak stari Linus ne posluša. Kad je Frank ušao u sušu, Lark se okrenuo i uputio prema kući. Otvorio je vrata i zatrepao očima od udara vrućeg i ustajalog zraka. Uputio se prema velikom stolu i sjeo nasuprot vratima.

S tog mjesta dobro je vidio velik dio dvorišta, ali samo dvorišta. Frank je također ima ograničen vidik, ali je zato Linus, visoko iznad dvorišta u sjeniku, mogao vidjeti da li se netko približava farmi sa svih strana osim s istoka, a postojala je mala vjerojatnost da će zločinci doći baš s istoka.

Starac je namjerno izabrao osmatračnicu, što je značilo da nije namjeravao poslušati Larka, nego je odlučio da sam kroji pravdu i odmjerava kaznu zločincima.

U dubini srca Lark nije zamjeravao starčevu osvetoljubivost. Taj je kraj uvijek bio zapostavljen i ljudi su već bili navikli da se sami brane od zla. Tek kad je tajanstveni ubojica počeo sijati smrt, a ljudi se osjetili nemoćnima, onda...

Prasnula su tri uzastopna hica iz puške i odjeknula jetko i sablasno u tišini vrućeg zraka. Lark je skočio na noge čim je čuo znak opasnosti s farme Galena Hilla. Zatim je uslijedila pucnjava iz revolvera i pušaka. Ne gubeći vrijeme, Prestridge je istrčao na dvorište. Shvatio je gorku istinu. Njegov se plan izjalovio!

— Napali su Hillovu farmu! Požurimo, potrebna im je pomoć! — povikao je Lark i potrčao prema riđanu.

Odvezao je uzde, skočio hitro u sedlo i vratio se u dvorište. Frank je izišao iz suše, a Prestridge je vidio Linusa Forda na prozoru sjenika. Starac mu je mahnuo rukom da ide.

— Idite vi naprijed! Možda je neka smicalica. Frank i ja ostajemo ovdje dok se ne uvjerimo da nije posrijedi prijevara.

Nije bilo vremena za raspravljanje. Pucnjava je bivala sve jača, a Hill je bio sam s tri žene protiv tko zna koliko napadača. Lark je žurno izgalopirao iz dvorišta Fordove farme.

XXIV

I opet se prevario. Zločinci nisu napali Fordovu farmu koja

je bila u najzabačenijem kraju, nego Hillovu gdje su se tobože skupili svi farmeri. To znači da su razbojnici toliko snažni da se ne boje napasti okupljene farmere.

Pucnjava je malo oslabila, činilo mu se, dok je ridan grabio uskom cestom. Zabrinuo se. Zar se Galen Hill tako brzo predao? Ili su ga možda razbojnici jednostavno spravili sa zemljom? Uz Hilla su bile samo žene, ali Charity Gunderson, znao je to iz iskustva, bila je vrstan strijelac. I Hillova žena Patience bila je također vična pucanju iz puške. Žene farmera i rančera morale su znati pucati, a bio je prilično siguran da je Marthu Cade njezin otac naučio kako se puca iz revolvera. Unatoč tome Lark se bojao da je Hill u tešku položaju.

Projurio je poput vihora pokraj Lovenova dobra. Trenutak je pomislio da stane i zatraži pomoć, ali se brzo predomislio. Loven će misliti isto što i Linus Ford, da najprije mora očuvati svoje imanje. Nekad, kad su prvi doseljenici živjeli uzduž krajinе, bili su prisiljeni da se ispomazu kako bi preživjeli. Farmeri uz jezero Arabella podigli su uzorna gospodarstva i živjeli u udobnim i lijepim kućama, pa je svatko pazio na svoje barem dok opasnost ne prođe.

Tek kad bi opasnost prošla, pljunulo bi se u šake i pomoglo susjedu.

Prestridge je ostavio Lovenovu farmu za sobom. Ridan je hitro grabio preko travnjaka. Pucnjava je ponovo ojačala i Larku je odlanulo jer je znao da se Hill i žene još brane.

Pomaknuo se u sedlu i obri-sao znoj što mu je sa čela kapao u oči. Bacio je hitar pogled na opasač s revolverom. Imao je dovoljno metaka za revolver. U džepu od hlaća prebrojio je metke za pušku. Požalio je što ih nema više. Ostavio je pun redenik u sobi iznad saluna Bulthead, zajedno s ostalim svojim stvarima, umjesto da ga prebaci preko ramena.

Što se više približavao Hillovoj farmi, pucnjava se čula glasnije.

Najprije će pogledati što se dolje događa odlučio je, a zatim će ujahati u dvorište. Obišao je stoga u krugu gospodarske zgrade na farmi i potjerao ridana uzbrdo na sljeme obližnjeg brežuljka, odakle je mogao vidjeti dvorište i kuću kao na dlanu.

Plavičasti dim i uskovitlana prašina vukli su se nad dvorištem. Vidio je nekoliko jahača kako naglo nasrću, pucajući u kuću odakle su im Hill i žene uzvraćale vatrom kroz vrata i prozora. No još nijedan razbojnik nije bio oboren s konja. Razbojnici su pazili da se odviše ne približe kući i ne izlože mecima.

Nekoliko se razbojnika sklonilo u Hillovu staju. Lark je opazio oblačiće dima iz odškri-nutih velikih dvokrilnih vrata, a također i iz malena spremišta ratarskog oruđa na dnu staje. Učinilo mu se da je u njemu nekoliko ljudi, ali su pucali uglavnom jahači. Izbrojio je sedam napadača a koliko ih je još bilo u staji mogao je samo nagađati.

Hill i žene im više neće moći dugo odolijevati. Do tada im još nije uspjelo pogoditi nijednog napadača, a zacijelo će uskoro

ostati i bez municije. Napadači su to očito jedva čekali, pa da onda potpale kuću čim joj se budu mogli približiti.

Stoga je Lark Prestridge morao što prije udariti po napadačima. Pucnjevi iz kuće bivali su sve rjeđi i rjeđi, kao da je Hill odlučio da štedi municiju. Lark pogleda u revolver da se uvjeri da je još na svom mjestu. Podigao je pušku i ubacio metak u cijev, a zatim podbo konja u galop prema stražnjoj strani staje.

Odjednom su se velika dvo-krilna stajska vrata širom otvorila. Šestoro jahača sagnuti nisko nad sedlom i s revolverom u rukama, izjurilo je na dvorište. Još strojica izišla su iza staje, a dvojica iza štaglja. Svi su jurnuli prema kući.

Prestridge je u tren oka okrenuo ridana. Nije više smio prići staji sa stražnje strane. Morao je odmah pomoći Hillu i ženama u kući koliko god može da zaustavi napad. Sjedeći na ridanu, koji je grabio niz padinu u vrtoglavim skokovima, Lark Prestridge je upro pušku o rame i zapucao u najbližeg razbojnika. Čovjek se pogođen, trgnuo u grču i pao sa sedla.

U tom su se trenutku još dva razbojnika stropoštala sa sedla na zemlju pogođeni zrnima iz kuće. Jaukanje i krikovi boli i straha gušili su se u gustom oblaku prašine i dima na dvorištu Hillove farme.

Prestridgeu se učinilo da ga nitko nije opazio dok je jurio nizbrdo s brežuljka i čim je došao na ravnicu, zakrenuo je u šumarak pokraj farme, ali nije usporio ridana, nego ga podbo ostrugama i nastavio galopirati.

I tada m je sinula spasonosna misao.

Ljudi koje je nazirao kroz prašnjave prozore spremišta za oruđe nisu izlazili na dvorište. Jahači su opkolili Hillovu kuću sa svih strana i pucali u prozore i vrata kao da se rugaju onima koji su se branili iz kuće.

U spremište oruđa vjerojatno su se sklonili ljudi koji su plaćali ubojice i palikuće i koji su farmere uz jezero Arabella zaveli u crno. Jahači koji su napadali kuću Galena Hilla bili su zacijelo plaćeni revolveraši.

Kad bi mogao upasti u to spremište, banuti pred kolovode kao grom iz vedra neba, mogao bi ih prisiliti, držeći ih na nišanu, da zaustave plaćenike.

Spremište nije imalo dva ulaza. U njega se moglo ući samo kroz staju, a u nju se moglo prodrijeti i kroz prozor! Morao je požuriti, jer mu se činilo, da vatra iz kuće jenjava, što je značilo da su Hill i žene na izmaku snaga.

Prestridge je dojahao u dvorište i stao uz niži kraj staje. Razbojnici na konjima i glavna kuća bili su mu zdesna. Vidio je nekoliko jahača bez konja kako se bezglavo motaju u oblaku prašine i dima u dvorištu, što je bio dokaz da su se ukućani žilavo branili.

Prozor u zidu staje bio mu je točno sučelice. Lark je zaustavio ridana i skočio sa sedla na zemlju. S puškom u ruci prebacio je nogu kroz prozor i uskočio u polumračnu staju. Zastao je trenutak da mu se oči naviknu na mrak.

Ulaz u spremište bio je u dnu staje, a vrata bila zatvorena. Lark sagnut pretrča do pred-

**OBITELJSKI MAGAZIN U KOJEM ĆE SVATKO
NAĆI NEŠTO ZA SEBE!**

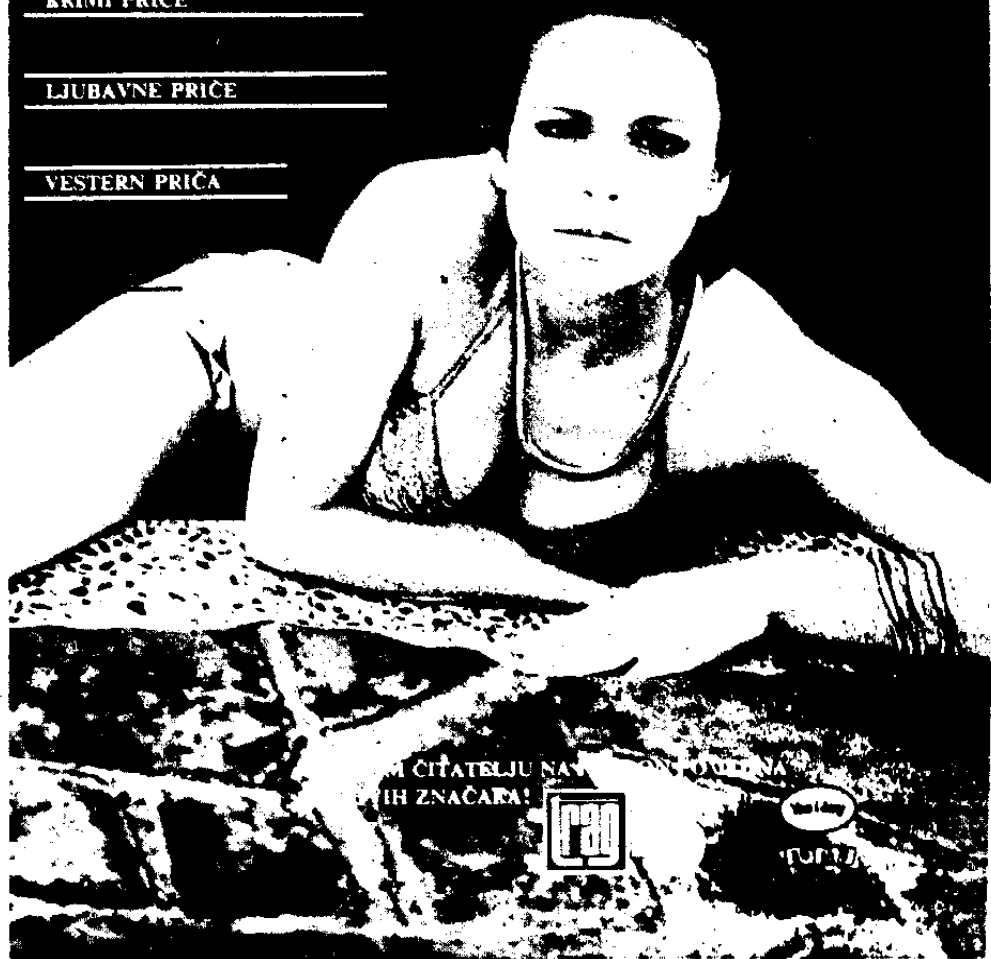
MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

WESTERN PRIČA

ČITATELJU NAVEŠTITI
SVOJE ZNAČAKE!

MAGAZIN

gratka nasuprot ulazu u spremište i stane. Duboko je udahnuo, uperio henrijevku i čizmom udario u vrata.

Vrata su se uz tresak otvorila i Prestridge uskoči u spremište.

Opazio je kako su se tri čovjeka zaprepašteno okrenula i kao u magli vidio da je jedan posegnuo za revolverom, opalio i promašio. Lark zapuca iz henrijevke. Dok je čovjek padao pogođen, udarivši leđima o zid, druga su dvojica odskočila u stranu. Jedan je otvorio vanjska vrata i istrčao u dvorište gdje ga je dočekala kiša metaka iz Hillove kuće, a drugi je nestao spretno kao vidra u mračnoj dubini staje.

Lark Prestridge zapanjeno se zablenuo u lice čovjeka koji je mrtav ležao na prljavu i prašnu podu spremišta pod njegovim nogama.

U Larkea su buljile mrtve oči Eda Wheelera, zapisničara u katastru. Sjetio se da ga je vidio u uredu okružnog šerifa u Kingdom Cityju. A onaj koji je pobjegao na dvorište, nije bio nitko drugi nego Jesse Cahoon, pomoćnik saveznog šerifa.

Larku je bilo teško vjerovati da su ti ljudi zakrvavili ruke umorstvima farmera i paležima njihovih kuća. Sumnja obuze Larka kad je sagnut provirio preko praga unutarnjih vrata spremišta, pokušavaju da u tamni razazna osobu.

Je li to bio John Foreman? Znajući tko su bila druga dvojica, to ga ne bi uopće iznenadilo. Doduše, nije baš dobro vidio razbojnika, ali gotovo bi se kladio da je to bio John Foreman.

Sve je bilo mirno i tiho u staji, ali to ga nije moglo prevariti.

Čovjek, ma tko on bio, čučao je u mraku i čekao da ga ubije čim mu se za to pruži povoljna prilika. Lark zatrese glavom i kiselo se osmijehne. Neće mu baš biti lako!

Iznenada je shvatio da je prestala pucnjava u dvorištu. Posluži li ga sreća, ubojica će paziti na glavni ulaz u staju, da bi ga odande također mogli napasti. Prestridge je čekao dugo da se snade, a onda je naglo skočio preko praga i gotovo se bacio pod drven pregradak obližnjih jasala.

Revolver je planuo i propirao tamu. Prestridge je čuo mukli udarac kad se zrno zarilo u zid iznad njegove glave. Ostao je ležati na nezaštićenu mjestu, na milost čovjeku koji je čučao iza velike drvene bačve.

Suludo i nerazborito Lark je skočio na noge i bacio se na njega, pucajući iz henrijevke što je brže mogao ravno u bačvu.

Sve je bilo opet kao u ratu, juriš na neprijateljske položaje pod gustom vatrom kad se više nitko ne obazire na dim, smrad sagorena puščana praha i sablastan zvižduk metaka što ledi krv u žilama.

I tada odjednom čovjek iza bačve prestade pucati.

Prestridge je zadihao stajao kao ukopan u zadimljenoj staji, a onda krenuo oprezno sporim korakom s uperenom puškom. Iza bačve ispružilo se potrbuške mrtvo tijelo. Sagnuo se i okrenuo ga na leđa.

Pred njim je ležao Phin Gribble.

XXV

— I tako svemu jednom dođe kraj — rekao je Galen Hill i duboko uzdahnuo.

Lark Prestridge, stojeći s farmerom na pragu staje, gledao je tupim pogledom na dvorište. Dim se razila, prašina slegnula, splasnulo zaprepaštenje kad je vidio tko su ljudi koji su podsticali umorstva i paleže uz jezero Arabella. Osjećao se utučeno i prazno. Isto tako se osjećao i u ratu poslije krvavih bojeva. Smrt ga je uvijek ispunjavala osjećajem gubitka, čak i nad mrtvim neprijateljem koji je njemu želio smrt.

Čim su spoznali da ne prijeti opasnost njihovim imanjima, Loven i Ford odjahali su na Hillovu farmu. Pomogli su im da pohvataju unajmljene revolveraše, one koji se nisu snašli odmah poslije pogibije njihovih poslodavaca, nego se zatvorili u Hillovu staju.

Poginule, zajedno s Phinom Gribbleom, Edom Wheelerom i Jessom Cahoonom, ukrkali su na kola i pokrili platnom. Lark je naredio da ih odvezu u Crawfordsville gdje će biti pokopani, a zarobljenike k šerifu u zatvor gdje će čekati suđenje.

— Smislili su vrlo dobar plan kako da se domognu jezera kao velikog napajališta za stada goveda koja bi ovamo dolazila na utovar. Namjeravali su zaposjesti i grad. Cahoon nam je sve priznao prije smrti — rekao mu je Galen Hill.

Lark Prestridge se začudio jer se Cahoon doimao kao čovjek koji se lako ne predaje.

— Budući da ste vi čovjek od zakona, možda vam i ne bih smio kazati kako nam je to uspjelo — nećako se trenutak Galen Hill.

Na drugom kraju dvorišta Martha Cade je u tom trenutku

izišla na trijem kuće u živu razgovoru sa Charity Gunderson i Patienceom Hill. Čim ga je ugledala, Martha Cade je Larku domahnula rukom i nasmiješila mu se.

Lark joj se blago naklonio, a zatim okrenuo prema Galenu Hillu.

— A kakve veze ima s time zakon? — upitao ga je Lark Prestridge.

— Možda i nema — počeo je Galen Hill, pa nastavio — ali prije nego što smo ga natjerali da progovori, upozorili smo ga da će uskoro umrijeti. Bio je pogodan s tri metka. Dobrano smo ga prošetali kad je istrčao na dvorište. Rekli smo mu da želimo čuti istinu, a on nas je poslao k vragu kad je to čuo. Upravo u tom času pojavio se i stari Linus Ford i rekao mu da govori, ako želi pristojan pokop, inače... — zašutio je Galen Hill i zagledao se u Larka.

— Što, inače? — ponukao ga je Lark Prestridge kad je Galen Hill počeo oklijevati.

— Inače, da ćemo ga baciti psima da ga raskomadaju još prije nego što izdahne. Odmah je propjevao kad je to čuo. Jezik mu se toliko razvezao da ga više nismo mogli zaustaviti. Rekao nam je sve što nas je zanimalo.

— U taj su posao — nastavio je Galen Hill — bili umiješani Ed Wheeler i Cahoon iz Kingdom Cityja, Phin Gribble iz Arabelle i još jedan visoki činovnik na željeznici. Dogovorili su se s tim činovnikom u Upravi željeznice da se pruga, koja je morala prolaziti šezdesetak kilometara južnije od Arabelle, sagradi što istočnije, nedaleko od grada.

Stada goveda, koja bi dolazila na utovar, morala bi prevaliti dug put i stizala bi žedna. Jezero Arabella poslužilo bi im kao golemo napajalište.

— Namjeravali su naplaćivati deset centi po grlu za vodu i ispašu, i više za vrijeme suše, a dobitak dijeliti. Držali su da će se, računajući na brojna stada koja će dolaziti na utovar, brzo i lako obogatiti.

— Što bi im sigurno i uspjelo da ih nismo u tome spriječili — napomenuo je Lark Prestridge, gurnuo šešir na potiljak i obrišao znao sa čela.

— Ed Wheeler, koji je bio u poslovnoj vezi s ljudima sa željeznice i koji je dobro poznao ove krajeve, lako je mogao doći na takvu zamisao, ali da bi se u to mogao upustiti i pomoćnik saveznog šerifa ne shvaćam.

— Njegova je dužnost bila da unajmljuje revolveraše koji su nas trebali pobubijati ili otjerati s naše zemlje. Čini mi se da nisu imali novca da kupe našu zemlju, pa su odlučili da nas se oslobode na jeftiniji, premda krvaviji način. Pomoćnik saveznog šerifa je bio stručnjak za pronalaženje takvih razbojnika koji se nisu žacali ubijati nevine, a uz to su znali i držati jezik za zubima.

— Kao Gabe Hartline, na primjer. I on je također za njih radio od prvoga dana — rekao je Lark Prestridge.

— O, da. On je ubio i Ala Gundersona i ostale, sve osim Earla Forda. Njega je ustrijelio osobno pomoćnik saveznog šerifa Cahoon.

— A Cahoon je također javio Gabeu Hartlineu da ja dolazim

u Arabellu i da me ubije čim stignem u grad. Sad mi je sve jasno. Samo ne znam zašto se Phin Gribble s njima uortačio?

Galen Hill slegne ramenima.

— Cahoon ga nije uopće spomenuo. Čini mi se da su Gribbleu poslovi slabo išli, pa je tako htio zaraditi koji dolar.

— A meni se opet hvalio da su mu poslovi cvjetali prije nego što su zaredala umorstva i rastjerala mu goste. Nitko se više nije usudio doći u salun nakon mraka.

— Lagao je. Phin Gribble je uvijek poslovao na rubu stečaja. Njegov je salun bio prevelik za selo kakvo je Arabella. Vjerojatno se nadao da će zaraditi grdne novce kad goniči stada i stočari nagrnu bančiti u Bulthead čim se sagrađi teretni kolodvor i jezero postane napajalište. Međutim, bio je lukaviji nego što sam mislio. Sve nas je povukao za nos.

— Čak i mene. Mislim da je Gabe Hartline bio njegova desna ruka — dodao je Lark.

— Da, bio je, a svima je punio uši lažima da Gabe Hartline radi za Raubena Cadea.

— I Cade je to uočio. No sad je sve to ružna prošlost. Ljudi sada mogu ponovo u miru živjeti i obrađivati zemlju.

— A što ćete vi sada? Hoćete li ostati i dalje pomoćnik okružnog šerifa? — upitao ga je Galen Hill.

Lark Prestridge ponovo pogleda prema trijemu kuće. Martha Cade je još veselo čavrljala sa ženama. Dok se nekada, ne tako davno, mogao bezbrižno buditi u osvit zore, ne znajući što da počne, sad se odjednom našao u nedoumici kojom život-

nom stazom da pođe: hoće li raditi i dalje kao pomoćnik okružnog šerifa za Johna Foremana i jednog dana postati okružni šerif, ili raditi na ranču Lazy C za Reubena Cadea. Više je volio posao na ranču, a uz to bi ostao s Marthom za koju su ga vezali nježni osjećaji, ili da se veže uz Charity Grunderson, dobru, radinu, hrabru i punačku udovicu koja ga je trebala.

Ali Lark Prestridge je već od-

lučio što će odabrati, premda možda do tog trenutka toga još nije bio svjestan.

— Potpisat ću ugovor s Reubenom Cadeom i raditi na ranču Lazy C — rekao je Galenu Hillu i nastavio:

— Moram požuriti da mu to kažem... pošto najprije saopćim Marthi svoju odluku. Odsad je ona za mene najvažnija osoba na svijetu.

K R A J

U PRIPREMI

G. F. Unger:
RATNE VATRE

 MAGAZIN — NAPETO ŠTIVO KOJE OPUŠTA!

cijena 30 dinara

LJETO '79

MAGAZIN

144 stranice

KRIMI PRIČE

SF PRIČE

LJUBAVNE PRIČE

HITCHCOCK

WESTERN PRIČA

KRATKE PRIČE

STRIPOVI

SVAKOM ČITATELJU NA POKLON PO JEDNA
OD OVIH ZNAČAKA!

POTRAŽITE GA NA SVIM KIOSCIMA !